

Skoro sasvim obicna prica

Suncan letnji dan. Marko i Ana, drzeci se za ruke, setaju, po suncem okupanoj Adi, nista govoreci, onako cutke, komunicirajuci samo zaljubljenim pogledima. Za neko cudo, stariji koju godinu, nego sto strvarno jesu, svakim korakom osvajaju to „Beogradsko more“. Ali, bilo je nekako cudno, da u sred leta, u tim popodnevnim satima, skoro nikoga nema, ... tek poneko, sedi u nekom od niza kafica, ne tako jasnog lica, onako u tisini, ispija svoje pice, gledajuci u nekom svom pravcu, i skoro neprimecujuci taj zaljubljeni par, koji prolazi, jednostavno zraceuti svojom nevinom i decijom ljubavlju. Na plazi samo tri devojke. Isto tako, neprimecujuci okolinu, jedna pored druge, leze na ledjima, svaka u svom miru, hvatala je svoj zrak Sunca. Tisinu je jedino remetilo, udaranje kapi vode, skoro pretvorenih u mlaz, koji je gejzir, svojom funkcijom stvarao, o vodu koja je stajala. Ali, taj zvuk nije smetao. U tom trenutku, on je, ako zazmuris, davao takav osecaj, kao da setas po obali Jadranskog, Crnog, Egejskog ili nekog drugog mora, i osluskujes, kako talasi, koji uistinu zvuce drugacije, ali davajuci masti na volju, se lagano penju i silaze, blago susteci, na onom dostupnom parчетu obale.

Taman sto su prosli polovinu jedne strane setalista, dogovarajuci se samo pogledima, skrenuse sa betonske staze, na plazu od sitnog kamenja. Polako silazeci, Marko je seo na skoro metar od vode, dok Ana, spustajuci se ispred njega, sa nogama savijenim u kolenima, stopalima skoro u vodi, leze i nasloni glavu na njegovo krilo.

Onako naopacke, gledao je u njene crne, krupne oci, gledao je to blago nasmejano lice, i znao je, ... da je sada zadovoljan, da je srecan, da, iako postoji i lepsih devojaka od nje, ne bi zeleo, ni sa jednom drugom da se nalazi tamo, vec samo sa njom. Ali, jedna stvar mu nije bila jasna. Kako to da ne zna, kako je uopste dospao dotle, kako to, da devojka, kojoj od straha i stida, nije smeo da pridje, sada lezi tu, na njegovom krilu.

„Ma, nije ni vazno.“ - pomislio je, zelevi samo da uziva, u tom trenutku, upadajuci u neakvo blazeno stanje, dok posmatra kako ga ona gleda, poklanjajuci mu andjeoske osmehe.

Kad odjednom.....

„Marko, Marko, ajde sine ustaj, zakasnice u skolu!“ -

Onako bunavan, otvori oci, pogleda oko sebe, ... i da, nalazio se u svojoj sobi, u svom krevetu. Nije bilo ni Ade, ni Sunca, ni Ane, vec tmuran jesenji dan, i naravno skola.

Bio je utorak. Kao i dan pre toga, prepodnevna smena. Marko je bio VIII razred, a Ana, godinu mladja od njega. Iako nikada nisu razgovarali, cak se ni zvanično upoznali, cinilo se da u onih par pogleda, razmenjenih u toku dana, u toku odmora izmedju casova, je ispricano i vise, nego sto bi se, u tom trenutku, moglo reci recima. Marko je resio da se sada, zadovolji time. Jer cim bi posao, cim bi krenuo u njenom pravcu, da se upoznaju, da je pozove da izađu, da prosetaju, tu po kraju, u predgradju u kome su ziveli, u kome su se postidjeno i krisom gledali, doslo bi do vec ustaljene reakcije - noge bi se „odsekle“, a stomak bi poceo da se „prevrće“.

I tog dana, kao i svakog drugog, Marko se oko 7:40, sastajao sa Milosem, skolskim drugom, kako bi zajedno „odspartali“ tu trasu kuca-skola.

„De si Somi, po okicama ti vidim da se TV opet nocas gledao do kasno, i to izgleda „oni“ kanali, a?“ - rece Marko pozdravljajuci se sa Milosem, koji ga je vec cekao na dogovorenom mestu.

„Ma ne brate, nego sam odspavao turu dok sam te cekao! Kada ces bar jednom izaci na vreme, ne moras pre mene, samo na vreme? Cekam te ovde, na raskrsnici, svako jutro. Malopre, mi je prisla neka zena, da mi pokaze gde je autobuska stanica, kaze, primetila je da svako jutro cekam bus na pogresnom mestu!“ - uzvratila Milos pomalo nervozno.

„Pa, jes li joj rekao da ti je bas bilo cudno sto nema ljudi na stanici, a?“ - nasmeja se Marko.

-, „Ne brate, rekao sam da svako jutro kao ludak, čekam ovog mog buzdovana od druga, i samo sam se pitao, kada će neko da se zaustavi i da mi postavi takvo ili nekakvo slično pitanje. Au bre, kakav si to čovek, još će zbog tebe ljudi da pomisle da sam nekakav izgubljeni slučaj!!“ -reče Milos, pa nastavi-, „Nego pusti sad to, šta si resio za onu malu? Hoće li se imati „herca“ danas da se pridje, ili će se golupcici i dalje samo gledati, a posle će ovaj golub pored mene, upravo bas mene smarati sa pričama o maloj Ani?! Mislim, imam ja razumevanja, ali oteglo se. U poslednje vreme okupira 90% nase price, umesto da pričamo o necem bitnijem, aktuelnijem, kao, šta znam, na primer, o onom „komadu“ iz VIII/4?! Ne znam tačno kako se zove, ali, ...mislim da sam se zaljubio.“

-, „E sad, zaljubio?! Pa nemaš pojma ni kako se zove, a meni na pamet pada bar njih tri iz tog odeljenja.“ -reče Marko.

-Ma ona, ... „visi“ stalno sa onom visokom, Tijanom, i sa još jednom, onom malom, Acinom sestrom, ...ma znaš bre, ...smeđja kosa, malo ispod ramena, plave oči, onako zgodnjikava, ...pa šta još, 'oces i krvnu grupu?!“ -uzviknu Milos, nervozan što se ne može setiti imena.

-, „Ne treba, znam o kome se radi, nego te malo pustam da se mucis, ...au, pa ti si se bas primio, a? Ivana, brate, Ivana! Pa da je prosao još koji dan, ti bi saznao i koji broj patika nosi?“ -odgovori Marko.

-, „Cuj patika?! Saznao bi kada joj je nikao prvi zub!“ -reče Milos, smejući se naglas.

-, „Ma nisam ni ja bolji, ...ne bi verovao, 'ladno sam sanjao Anu nocas, kao mi nesto „blejimo“ na Adi.“ -reče Marko, stizuci i već ulazeci u školsko dvorište.

-, „Nemoj zezati, au, šta da ti kazem, „prslili“ smo kao lajsne, ma šta kao lajsne, kao lamperije! Nego, 'de su ovi „nasilni“, ...aha, eno ih tamo u kosu, a usput, eno ga i tvoj „san“, tamo na onim klupama, sa nekih par drugarica. Vidi klinke što su dobre, ...nego koga da „smorimo“ za domaći iz matematike?“ -reče Milos, bacajući pogled unaokolo.

-, „Smi pusti domaći, pogledaj taj osmeh, ... „odlepio“ sam.“ -reče Marko, kao hipnotisan.

-, „Eee Mare, drug si mi, ali brate dok se vi smeđete, ja već vidim onu matoru, kako se mrsti, i kako nam, posle, ko zna koliko opomena, udara asa u dnevnik! I prošli put smo se jedva izvukli..... Evo Jece, idem ja da je „smorim“!“ -reče Milos, polako se udaljavajući od Marka.

-, „Ok, kad završis, ja sam ovamo dole, sa ovim „nasima“!“ -uzvratila Marko.

-, „Vazi!“ -reče Milos, klimajući glavom, pa nastavi na drugoj strani. -, „Eee, 'de si Jeco, šta ima? Ne ljutis se valjda zbog onog zezanja od juče, a? Malo smo se salili, ovaj, ...nego hteo sam da te pitam nesto u vezi.....“

Dok je Milos „radio“ Jecu za domaći, Marko je, pozdravivši se sa društvom, stao kraj njih, naslonjen na zid, praveći se da sluša komentare neke utakmice od sinoc. Gledao je i dalje u pravcu klupe na kojoj je sedela. U priču je ubacivao samo „da, jeste, tako je“, da se ne primeti, kada mu neko direktno govori, da ga ustvari ne sluša, i gleda „kroz“ njega. Iako je u takvim situacijama voleo da ubaci i neki svoj komentar, neko svoje mišljenje, to ovoga puta nije bio slučaj. Fizički je bio tu, ali psihicki, misaono, koncentrisan na drugu stranu, na drugu priču, koja je samu sebe u njegovoj glavi, prepricavala po ko zna koji put.

I konacno, zvono. Svi krecu polako da ulaze, ali ne i oni. Oni su sada tu najstariji, najstarija generacija. Kao po nekom nepisanom pravilu, oni ulaze poslednji. Eto, da se vidi kakvi su oni mangupi, smekeri, onako opušteni ne zure nikud, pubertetlije u svakom smislu te reci.

Evo i nje. Prolazi pored njih, okružena drugaricama, isto tako, praveći se da ih sluša, uputi jedan direktan pogled, pravo ka Marku, pravo u njegove oči, prodiruci mu u podsvest. Prvi put ga je tako pogledala. Nije to bio pogled besan, ocajan, već nekako, odlučan i resen, kao da mu govori „ako ti neces, ja cu“. Ali nije mu prisla, zeležla mu je samo poslati poruku.

Ohrabren tim činom, ali ipak pomalo zbunjen i sa onim presecanjem u stomaku, pomisli-, „Krecem, pa šta bude! Možda i jeste glupo što cu je „ujuriti“ u osam ujutru, ispred učionice, pred celim mojim, i njenim društvom, i što će to biti glavna tema sprdnje i zaječancije narednih par dana. Ali bolje da uradim nesto, pa da se kajem, ako bude potrebe za tim, nego da se ponovo povučem, pa da se kajem, zato što nista nisam, čak ni pokušao da učinim.“

I u tom trenutku.....

-, „Mare, uspeo sam!“ - ulete Milos, presecajuci ta dva, jos uvek, fiksirana pogleda.
-, „Sta si uspeo?“ - nervozno upita Marko, sada joj vec gledajuci u ledja, kako se penje stepenicama na sprat iznad, i kako gubi i ovu sansu da joj pridje.
-, „Brate, ujurio sam Jecu za domaci! Jeste, morao sam malo da se smaram sa njom, ali sta sad. Taman mozemo sad, ovaj prvi cas da isprepisujemo to. Jesi li „snimio“ mozda negde Ivanu? „Zdrakam“ okolo, ali nigde je nema, da mi svojom pojavom ulepsi dan! E, a ova tvoja mala sad prodje pored nas, ucini mi se da te je nesto cudno gledala, jesi primetio?“ - rece Milos sav usplahiren.
-, „Primetio, brate, primetio.“ - uzdahnu Marko, i jednom rukom, drugarski zagrlj Milosa, pa rece-, „Ajmo polako, vreme je. I da, jebo te domaci!“
-, „Zasto?“ - upita Milos iznenadjeno.
-, „Eto!“ - kratko odgovori Marko.

Uputili su se u ucionicu, i nakon par trenutaka, vec su sedeli zaledno u klupi.
-, „Gde je?“ - upita Marko, okrecuci se ka Milosu.
-, „Sta „gde je?““ - rece Mlos i dalje zbunjen Markovom malopredjasnjom reakcijom.
-, „Gde je to „stivo“ za prepisivanje?“ - rece Marko, sada vec smireniji-, „Ajde, daj da ne budemo lenji, a i da zrtva nije za dzabe!“
-, „Zrtva, tacno! Onako, kako sam dosao do njega, bilo je ravno javnom raspecu!..... Cuti, evo je!“ - rece Milos, pa nastavi tihim glasom i gledjuci tuznim pogledom u njenom pravcu-, „E, Jeco, hvala opet, evo vracamo za par minuta, samo da zavrismo. Legenda si, majke mi!“
-, „Premazan“ si svim i svacim!“ - rece Marko, onako usput, jos uvek prepisujući.

-, „Sta da ti kazem, moj druze, „stara mazalica“ - prosaputa Milos.

I dok je taj, prvi cas, proticao u prepisivanju, Marku je „jos uvek, Anin pogled bio pred ocima, kao da se urezao u untrasnjost njegove glave. Pomalo razocarano sto nije iskoristio trenutak da joj pridje, resi da ostane jos na sledecem casu, na matematici, sa prepisanim domacim, eto, da ne bude, da zbog toga nije dosao. A posle, malo setkanja po okolini, pa kuci. Gde bi drugde, sam, u 9:30 ujutru.

-, „Vec cu smisliti neku pricu, kako me je, „savio“ proliv ili tako nesto...“ - razmisljao je Marko-, „Ma da, ta prica uvek prodje. Mozda bi mogao i do lekara, da izmuvam neko opravdanje za par dana? Slozicu i njemu istu pricu, proliv-povracanje, za to uvek moze da se dobije opravdanje za 2-3, a ako naletim na nekog raspolozenog, mozda i 4 dana!..... Ali opet, ja bi da, „smugnem“ samo sa par casova, „sta ti je navika, mozak vec mehanicki pocne da razmatra mogucnosti. Neka, ostavicu to za neki drugi put, za sada je dosta da se sklonim danas sa casova..... A zasto, „zbog cega bezim? Nista strasno se nije desilo, „ma nemam pojma, a i necu o tome da razmisljam! A i zbog cega moram da imam objasnjenje, imam 14 godina, dozvoljeno mi je valjda da tu i tamo, napravim neku glupost, i dozvolim sebi malo neodgovornog ponasanja. Ionako ce vremenom, sto budemo postajali stariji, i nivo odgovornosti rasti, a neke greske koje nacinimo, mozda ostanu i nepopravljive. Imacu ceo zivot da budem zreo, odrastao, okruzen raznim problemima i situacijama koje treba resiti, tako da, „mozak na pasu“, i kao sto je neko, negde, nekada pametno rekao: sve u svoje vreme!“

U toku odmora, Marko se nije ni potrudio da ode do Ane, cak ni da je potrazi pogledom, vec onako zamisljeno i nezainteresovano za desavanja oko sebe, prosetao od jedne do druge ucionice. Cas matematike je otpoceo. Nastavnica je, vec po obicaju, krenula u proveravanje domaceg, svo vreme gundjajuci, malo naglas, malo, onako tise, za sebe. Kao da ima neki problem, a ovo pregledanje joj predstavlja opterecenje. Ali, ipak ga je odradjivala, kao nekakvu naviku, kao sto je imala obicaj da, nakon svakog dasa, izađe na terasu zbornice, da zapali cigaretu. Kao to, tako je bilo i ovo, mehanicki.

-, „Somi ja sad „palim“. Jos ovaj cas i „magla“.“ - rece Marko Milosu, koji je sedeo pored njega.

-, „Zasto?! Nemoj mi reci da bezis, jer imamo kontrolni posle?! A jaoj, „iz cega, pricaj, „ajde ti pisi „puskice“, a ja cu da spremim, ovu „tezu artiljeriju“ - sveske, knjige i ostalo!“ - Milos ce uzbudjeno.

-, „Sta si se uzbudio, koji ti je?“ - upita Marko -, „Nemamo nikakve kontrolne i pismene danas! Smorio sam se i ne mogu vise da sedim ovde! Idem malo da „prozujim“ okolo, pa kuci. Da se prevrnem u krevet, nadjem neki film da gledam, ... da iskuliram malo.“

-, „Dobro druze, kad si resio. „Pali“, pa se cujemo kasnije, u toku dana.“ - rece Milos.

U tom trenutku, viknu nastavnica, mrsteci se i gledajuci u njihovom pravcu -, „Tisina vas dvojica! Ako zelite da pricate, kazite slobodno, pa cu vam rado izaci u susret, da vam omogucim, zajednicki izlazak pred tablu, u svrsi objasnjavanja...“

-, „Evo cutimo, cutimo.“ - prekide je Milos tihim glasom.

Nakon par minuta...

-, „Samo nam je to jos trebalo, ... zamalo da nam uvali „koske“. Nego, cucemo se kasnije, pa bi mogli veceras malo da „prozujimo“ i „izblejimo“ tu okolo. „Iscimaj“ ti ove ostale.“

- prosaputa Marko.

Zvono!

-, „Cujemo se!“ - „Ok, cujemo se!“ - razmenise medjusobno.

Izasavsi iz skole, bacio je jos koji pogled po dvoristu, ne bi li je ugledao. Ali nje nije bilo u njegovom vidokrugu. Njeno drustvo je bilo na mestu, na klupama, gde su stalno sedeli, ali nje nije bilo sa njima.

-, „Ko zna, verovatno se i ona smorila, pa je ostala gore u ucionici. Sta li sada misli o meni? Sigurno da sam seronja koji nema „herca“ da joj pridje. Ne ponosim se time, ali nije daleko od istine. Zasto sam u tom nekakvom glupom tripu, pa se sav blokiram kad je vidim? Ok, svestan sam da sam se primio, ali..... ne znam.“ - razmisljao je Marko.

Na izlazu iz skolskog dvorista, skoro da se sudario sa Ivanom, onom, o kojoj mu je Milos pricao.

Razmenise -, „Cao.“ -, „Cao.“

-, „U pravu je Somi, ona uopste ne izgleda lose. Mogao sam da joj pustim „buvicu“, da smislim neku pricu, u kojoj bi ukljucio i njega? Au, ... vec vidim scenu -, „Brate, koji ti je, sto si debil. Ja spomenem da ne izgleda lose, a ti odes i kenjas.“, uz sta bi se ja valjao od smeha. Naravno, posle toga ne bi razgovarao sa mnom par dana, dok se ne smire strasti, a posle bi se, kao i uvek, zajedno zezali na tu temu..... Ali ipak cu preskociti takvu vrstu zajebancije ovaj put, nisam bas raspolozen za to. Vidis kako su te neke stvari cudne, Ivani bi mogao da pridjem bez problema, iako se i ne poznajemo bas dobro, sa nekakvom izmisljenom pricom, cisto iz zezanja, a nije iskljuceno da me i ona ne bi iznapusavala zbog toga, ... a kada bih prisao Ani, imam osecaj da bi izgubio glas i pri onom -, „Cao, zdravo, de si“, cini mi se, vise licio na astmaticara bez pumpice, koji, onako bez daha, pokusava da zatrazi pomoc, nego na frajera, koji je resio da je muva.“ - mislio je Marko, dok je polako odmicao od skole -, „Da odem da „prozujim“ negde? ... Ma, gde cu sad! „Palim“ kuci! Taman, da iscimam Saleta, da svrati na kafu, ako nije „smugnula“ negde ili ako ne spava.“

Sandra ili Sale, kako je Marko zvao, bila je njegova drugarica, koja je zivela nedaleko od njega. Kao deca su se zajedno igrali, rasli zajedno, i izgledalo je kao da znaju skoro sve jedno o drugome, sto i nije bilo daleko od istine. Iako su to bile dve totalno razlicite osobe, sa razlicitim stavovima i razmisljanjima, odlicno su se razumeli i slagali. Cinilo mu se da u pojedinim situacijama, ni u koga drugog nije imao toliko poverenja, koliko u nju. Ona je bila osoba, kojoj je pricao neke stvari koje nikome drugome nije govorio, a ona je znala da ga sasluca, i da pomogne, ukoiko bi bilo potrebe za tim. Iako starija samo godinu od njega, cinilo mu se da je mogao da nauci nesto od nje. Ipak, ona je sada vec bila srednjoskolka, i samim tim, on je na nju gledao, kao na jednu vec odrasliju, zreliju i iskusniju osobu. I ona je, takodje, volela njegovo drustvo. Upravo zbog toga jer su se dobro poznavali, nije tu bilo mesta pretvaranju i „foliranju“, vec realnoj i normalnoj prici, izmedju dve mlade osobe, vezanoj za svaku temu, koja bi im se u tom trenutku ucinila zanimljivom.

Stigavsi kuci, uzeo je telefon, drzeci ga u jednoj ruci, i okrecuci vec napamet znan broj, drugom je skinuo ranac sa ramena i isti „zavrljacio“ u sobu, iza kreveta. Gde god drugde da ga je stavio, morao bi da slusa „predavanja“ svoje majke, kada bi ga

opazila-„Eto,bacio si ga na pod.-Eto,sta ce ranac na stolu-Ma da,samo ga ti baci na krevet.“

-„Pa,gde cu ga?!“-upitao se mnogo puta-„Gde li je uopste pravo mesto za ostavljanje ranca?Znaci,ako se ne vidi-ne smeta. „Leti“ iza kreveta,tu nece izazivati komentare. A i da ga ne gledam,dovoljno je sto ga vucaram po skoli,jos i ovde treba da ga gledam.“

Uvek je razmisljao kako bi bilo dobro,da u ovdasnje skole ubace djacke ormane,kao u onim glupim americkim tinejdzerskim filmovima,gde svako ima svoj kljuc,ili svoju sifru, i u skolu dolazi sa rukama u dzepovima,bez svakodnevnog vucaranja te gomile papira tamo-vamo.

-„Alo,eee,gde si Sale,jel spavas?“-upita Marko.

-„Vise ne,kad si me probudio!Nisi normalan,jel znas?Je li,sto nisi u skoli?Jesi li bolestan, pa hoces da mi prosledis bacile kroz zicu,ili opet lazes posten narod?“-pospano rece Sandra.

-„Kao prvo,bacile mogu da ti prebacim samo bezicno,posto te zovem sa bezicnog telefona, kao drugo,sada ne mogu ni tako,jer hvala Bogu,zdrav sam,nisam bolestan,a kao trece, ja ne lazem ljude,to je njihov problem sto oni veruju u sve sto kazem!Nego,kakvi su ti planovi,jel imas vremena da „skocis“ na kafu?“-nastavi Marko.

-„Pa,jos sam u krevetu,...’ajde „bani“ ti kod mene za pola sata,taman dok ustanem i stavim kafu!“-odgovori Sandra.

-„Ok,vidimo se!“-rece Marko,prekide vezu,spusti telefon na sto i uputi se u sobu.

-„Daj da navucem trenerku,kad sam vec tu,ove farmerke me opasno smaraju!“-pomisli Marko.

Nikada nije voleo da ih nosi.Razmisljao je kako bi bilo dobro da ne mora da nosi nista osim sorca ili trenerke.Da ne mora da navlaci na sebe pantalone ili farmerke.Pitao se -„Zbog cega ljudi uopste nose stvari u kojima im nije prijatno,...sta znam,valjda zato sto je teksas klasika,a mozda nekome i odgovara takav kroj i materijal.Meni ne! „Tresa“ je zakon!“-govorio je sada vec naglas,posmatrajuci tu,pamucno-sinteticku trenerku koju je obukao.

-„Sta da radim dok ona „lujka“ ustane?Daj da se izvalim na krevet i bacim pogled na TV, mozda ima nesto pametno.“-razmisljao je i trazio pravi nacin,kako da „ubije“ taj delic vremena koji,pogotovo u trenucima kada nesto cekas,ume da se pretvori u vecnost.

-„Vidi ovo,opet guse decu sa ovim japansko-kinesko-koreanskim glupostima od crtanih.“ -prokomentarisao je naglas,dok mu se pred ocima,na TV-u,prikazao bas ovakav crtani film.Mada je vec prestao da ih gleda,voleo je, ’s vremena na vreme,da baci pogled na neki kvalitetniji dugometrazni.

-„Sta li je ovde interesantno?“-zapitao se-„Ajde ok, „pripale“ klince sa ovim pretvaranjem u zmajeve,azdaje,dinosauruse,bacajuci nekakve vatrene lopte,munje,.....vazno je samo ko ima bolju magiju i ko ce koga da porazi.Nije ni cudo sto se po ceo dan, u skolskom dvoristu,ovi klinici gadjaju nekakvim granama,letvama,cime stignu. Nedavno je,isto tako, jedan klinac zavrrio na usivanju glave,.....kazu,igrali su se nekakve meteorske kise.Pokupe kamencice,bace u vis,i takmice se ko ce uspeti najvise da ih izbegne.Nije mi samo jasno, kako znaju koliko je puta koga udario kamencic,.....mozda po modricama,nemam pojma,.....ali cim su izmislili ovakvu igru,sigurno su smislili i kako da odrede pobednika. I tako se pronasao neko „pametn“ od njih,koji je u svu tu gomilu kamencica,ubacio i jedan poveci,koji je predstavljajuci meteor,zavrrio na zemlji,prethodno se odbijajuci o glavu onog malog mucenika,koji je izigravao nekakvog astronauta,zvezdanog ratnika ili,ne znam ni ja,.....i na kraju igru zavrrio sa savovima na glavi.Mislim,par savova nije strasno,ali ako se zarade na „normalan“ nacin.Kao sto sam ja,na primer,pao sa bicikle,pa rasekao ruku.Ili,igras fudbal,basket,pa padnes,...neko se samo ogrebe,neko polomi nesto,desava se,.....ali da ti bas kamenje pa bezis od njega,.....ne razumem. Verovatno su i te meteorske kise pokupili iz tih glupih crtanih filmova,ali,.....moram im odati priznanje za mastu.Sta znas, mozda je i bolje sto to gledaju?Ne daj Boze,da su gledali „Uspavanu lepoticu“,pa ove devojcice iz njihovih razreda ne bi smele ni da trepnu, jer bi vec neko pojurio da ih „probudi“.“ -razmisljao je vec ustavsi sa kreveta i ugasisi

televizor.

-, „Eee, mogao bih da zovnem kevu na posao?! Taman da pripremim pricu,.....da potvrdi ono sto ja budem rekao, ako razredna bude zvala.“ - mislio je, vec scepavsi telefon i okrenuvsi broj.

-, „Halo!“ - rece zenski glas sa druge strane.

-, „Halo,.....dobar dan,...mama jesi li to ti? Marko ovde!“

-, „Gde si, sine? Odakle zoves, zasto nisi u skoli?“ - upitala ga je majka.

-, „E mama, slusaj, ma nije mi bilo nesto dobro, u skoli sam „izbacao peglu“, ustvari, mislim, povracao sam, a i uhvatio me je nekakav proliv. Ali evo, sad sam u krevetu, pijem caj, i mislim da ce mi biti bolje,.....vec mi je malo lakse.“ - prica Marko sa prenemaganjem u glasu.

-, „Je li sine, da te pita mama nesto?“ Ajde sto lazes onu jednu razrednu, i sto uspevas da isfoliras one izmucene lekare, koji vise ne znaju sta ce od pune cekao nice, stvarno bolesnih, a jos i vas, svakog sa svojom pricom. Vise ne znaju ni sta da vam pregledaju, ni sta da vas pitaju, vec samo, uzmu blokce sa opravdanjima i pitaju „koliko“, jer kao i u svakom poslu, i tu postoji neka „musterija“ cije potrebe su unapred poznate! Nego, sad mi reci sto mene „farbas?“ Pa ti, da si bio iskren svaki put kada si govorio da si se isprovracao i isprolivao, postao bi fenomen, prva osoba koja je iz sebe izbacila vise, nego sto je ubacila! Ajde pricaj, zbog cega ovo bezanje danas?“

-, „Ne bi mi verovala,“ - nasmeja se Marko, i onako u sali-, „a mozda bi me se i odrekla, i to na svu muku, preko novina!“

-, „Ajde probaj, slusam!“ - rece mu majka, sada vec sa ozbiljnijim tonom u glasu.

-, „Hoces iskreno?“ - upita Marko, pa nastavi-, „Smorio sam se zbog jedne devojke!

Nisam mogao vise da sedim tamo pa sam se spakovao i dosao kuci.“

-, „A mama ce da ide i da to pokriva lazima?! Samo ti reci sine ako si se smorio, pa ce mama da ode i da ti uplati neku egzoticnu destinaciju, pa da ti odes da mi se lepo odmoris!“ - rece mu ironicno, pa nastavi-, „Ok, danas ovo neka prodje, ali ubuduce izbaci takve gluposti! Vidimo se kad dodjem.“

-, „Ok mama, najjaca si!“ - veselo uzvratila Marko.

-, „E da sam za svako to „mama najjaca si, mama najbolja si“, dobijala po dinar, vec bi postala milioner. Ajde, vidimo se kad dodjem kuci! Cao!“

-, „Cao, cao!“ - uzvratila Marko, prekide vezu, ostavi telefon, pogleda na sat i uputi se ka vratima.

Izasao je i uputio se ka Sandrinoj kuci. Sama pomisao na kafu, u ustima mu je stvarala prepoznatljivo gorak ukus, i podsetila ga na trenutak kada je prvi put probao. To je bilo pre 4-5 godina.

Bio je sa roditeljima kod nekih rodjaka. Nakon nekog perioda, brat, koji je par godina stariji od njega, i on, rese da odu u bratovljevu sobu, da pogledaju nesto na TV-u.

-, „Samo ti „sibaj“, sad cu ja.“ - rekao je brat Marku i uputio se u kuhinju.

Marko ga je poslusao, otisao u sobu, i seo u jednu od dve fotelje, koje su stajale ispred televizora. Uzeo je daljinski, sa stola koji se nalazio izmedju fotelja, i krenuo da trazi zeljeni program. U tom trenutku, njegov brat je usao u sobu, i izrucio na sto punu saku kafe u zrnu.

-, „Slobodno se posluži.“ - rekao mu je, sedajuci na slobodnu fotelju.

-, „To je kafa?“ - rece Marko zbunjeno.

-, „Kafa.“ - uzvratila Markov brat.

-, „Pa sta da radim sa njom?“ - upitao ga je zacudjeno.

-, „Isto sto i ja.“ - odgovorio mu je, stavljajuci zrno kafe u usta i krckajuci ga zubima-, „Prvi put kad probas je malo gadno, ali vec nakon par zrna, postane lakse za „varenje“. Meni je vec preslo u naviku da dok sedim ovako, uzmem saku kafe i grickam!“

Marko je uzeo jedno zrno, i ne gledajuci ga, ubacio u usta.

-, „Uuu, odvratno je!“ - pomislio je, sa vidljivim gadjenjem na licu.

-, „Znam, prvih par su odvratni, ali posle ce ti se svideti. Videces!“ - rece mu brat, znajuci sta misli po grimasi koju je napravio.

Prosao je neki period, gledali su TV, razgovarali, i kao suncokret ili semenke, grickali

zrna kafe. Kako je vreme prolazilo, i kako su zrna kafe polako nestajala sa stola, ukus im vise nije bio onako odvratan i bljutav, vec se pretvarao u nekakvu prijatnu gorcinu. Nakon toga je jos nekoliko puta, onako sam, kod kuće, uzimao po par zrna. Pomislio je - „Zbog cega je ne bi probao i skuvanu, onakvu kakvu svi piju?“

Ovoga puta je umesto zrna, uzeo samlevenu kafu, i posmatrajuci i pamteci, pre par dana majku kako je kuvala, ponovio postupak. Seo je, stavio soljicu ispred sebe i posmatrao kako se jos uvek pusi od vreline. U tom trenutku, osetio se odraslim. Da je kojim slucajem, njegov otac, zaboravio koju cigaretu, tu, kod kuće, verovatno bi i ona nestala u isprobavanju i upotpunjavanju tog „pravila“ koje je negde cuo - „Kafa bez cigarete je samo pola uzitka.“ Narednih par dana, u zelji da upotpuni taj ritual „cigareta-kafa“, ispreturao je svaki cosak u kuci u potrazi za „malo duvana umotanog u papir“, ali, na sreću, bilo je bezuspesno. Na sreću po njega, naravno, jer vreme za to tek je trebalo da dodje, kada ce on biti dovoljno „velik“, da proba i tu stvar namenjenu odraslima.

Stigao je ispred Sandrine kuće i nasmejao se, onako, sam za sebe.

- „Verovatno cu se ovako nasmejati i za par godina, kada se setim sta sam radio danas.“ - pomislio je.

Stigavsi ispred vrata, par puta je brzo pritisnuo zvono.

- „Upadaj, otkljucano je!“ - doviknula je Sandra sa druge strane.

- „Ej, 'de si Salence, jesi li ustala napokon? Nemoj samo da mi kukas sto sam te probudio! Pa ti nisi svesna kako ce dan lepo da ti prodje, posto sam ja prva osoba koju vidis danas!“ - rece Marko u sali vec usavsi u kucu.

- „Ma idi,nema kraja mojoj sreci!“ - odgovori Sandra ironicno, pa nastavi - „Izvali se tu na fotelju, kafa ti je na stolu, sad cu ja, idem po „pljuge“ u sobu!“

- „Opa, neki novi momenti! Od kada ti „pljugas“? Jeste da se nismo videli neko vreme,?“ - iznenadjeno upita Marko.

Vracajuci se iz sobe i usput paleci cigaretu ona mu odgovori - „Ma, prvo sam se „zickala“ od ovih mojih iz skole. Te daj dim, te daj dva, te 'ajde daj jednu celu, pa onda jos jednu, i tako vec mesec dana! Tako da sam resila, ako mogu da „palim“, mogu i da kupim! A ti, jos uvek „sportski“? Ako, tako i treba. Slusaj nas „starije“ i uci na nasim greskama!“ - nasmejano izigravajuci autoritet.

- „Bas sam se malopre, na putu do tebe setio, kako sam pre par godina ispreturao pola kuće, kako slucajno, ne bi pronasao neku caletovu izgublenu ili zaturenu cigaru.“ - rece Marko osmehujuci se, pa nastavi. - „Uzmem i ja ponekad, isto od ovih mojih iz skole,onda, kada „blejimo“ tu, okolo. Sta znam,verovatno u tom trenutku mislimo da smo veci smekeri sa cigarom u ustima, nego bez nje.“

- „Pa evo ti, ako hoces,zapali.“ - nudeci mu cigaretu, koja je virila iz pakle.

- „Preskocicu ovaj put. Kao sto ti rece malopre- „sportski“.“ - odgovori odmahujuci rukom.

- „Dobro. Nego, sto si „zbrisao“ danas iz skole?“ - upita ga Sandra.

- „Ma,nista specijalno.“ - otpi gutljaj kafe i preprica joj sta se desilo.

- „I zbog toga si se smorio i pobegao? E moj Marko, pa ti ako nastavis tim fazonom ima jednog dana da „smugnes“ i sa svog vencanja, ako uopste i stignes dotle!“ - rece Sandra zacikavajuci ga. - „Ne znam, da li ti je neko rekao, ali devojcice ne ujedaju ocima!“

- „Ok,glupa je prica! 'Ajde da preskocimo! A onaj tvoj dilber, sta se sa njim desava, jel se jos uvek „vucete“ zajedno?“ - upitao je Marko, kao da uzvraca udarac.

- „Kretenu, nije on nikakav dilber! Ne znam zbog cega su ljudi „istripovani“ u vezi njega?“ - odgovori Sandra.

- „Kako „zasto“? Pa decko je „kompleks“! Oduvek sam se pitao, koje su to zenske koje se loze na takve tipove,a odgovor mi je sve vreme bio pred ocima!“ - nasmeja se naglas, pa nastavi. - „Ali,necemo sad o tome! Ti i ja smo uvek imali drugacije poglede na stvari, na desavanja, na ljude,nije mi jasno kako smo uspeli da se neisposvajamo do sad? Ma, nije ni bitno! Samo nek mi nastavimo da se slazemo u nasem neslaganju. Ziveli!“ - rekao je podizuci soljicu kafe.

- „Ziveli!“ - uzvratila Sandra, podizuci svoju.

Ispijajuci kafu i razgovarajuci o raznoraznim temama, proveli su jos nekih sat

vremena zajedno.

-,Idem polako!“-reče Marko ustajuci i pripremajući se da krene.

-,Gde zuriš?Sedi još malo!“-uzvratila Sandra.

-,Ma idem,...a i ti još malo „palis“ u „skolicu“!“-reče nastavljajući ka vratima.

-,Ok onda,kad si „zapeo“!Cujemo se ovih dana,pa se vidimo.“-nastavi Sandra.

-,Vazi,cujemo se!“-odgovori Marko,vec sa spoljne strane vrata.

-,A da,i zapamti,devojke ne ujedaju pogledom!“-reče Sandra sa vrata,smejući se naglas.

Hteo je da uzvрати nekom psovkom,ne zlonamernom,nego onako,usput,ali je primetio neku stariju ženu,kako sedi na terasi ispred kuće,od koje se on nalazio na samo par metara.Gledala ga je,klimnuo je glavom,a ona mu je uzvratila-„Dobar dan,sine.“

-,Nije ni vreme,ni mesto da je opšujem,pa makar i u sali.“-pomislio je.

-,Da,da,ne ujedaju!“-odgovorio je,blago se osmehujući-„Ajde,vidimo se!“

Uputio se ka kuci.

-,Ne ujedaju.“-pomislio je-„Ipak,u tim pogledima ima nešto,sto bas i ne ujeđa,ali ume na neki svoj način da gricne.“

Usao je u kucu i uputio se u kuhinju.Bacio je pogled na sat,bilo je 12:20.

-,Dobro je,“-pomislio je-„taman da spremim nešto za klop,da se „izvalim“ još malo posle toga i da sačekam Somija da dodje,možda su se dogovorili za neki fudbal popodne.“

Seo je da jede,i kada je završio,legao je na krevet.Bezvoljno je menjao kanale,nepronalazeći ništa njemu interesantno na programu.Nakon nekih pola sata,prevrtanja po krevetu i prebacivanja kanala sa jedne na drugu americku sablonsku seriju,zazvonio je telefon.

-,Izgleda da je Somi malo poranio!Gledaj sad,kad je i on „zbrisao“!“-pomislio je gledajući na sat.

-,„Alo!“-reče podizuci slusalicu.

-,Dobar dan,da li je to stan Markovica?“-upitao je mlađji ženski glas sa druge strane.

-,Nije stan,nego kuća.“-zeleo je da se nasali,ali se nije usudio.Prvenstveno zbog toga što se,pre par meseci, „opekao“ na sličan način.Podigao je slusalicu i misleći da razgovara sa sestrom,koja se predstavila kao sef filijale jedne banke,poceo je da zbija sale.Kada je nakon nekog vremena shvatio da stvarno razgovara sa seficom banke,u kojoj je njegova majka imala račun,uhatila ga je panika.Brzo je spustio slusalicu,i isetao napolje.Pomislio je-„Ako je nešto hitno,zvace ponovo,a onda ce se javiti neko drugi,i mislice da su onaj,prvi put,verovatno pogresili broj!“Tako je i bilo.Nazvali su malo kasnije i obavestili njegovu majku o podizanju novih kartica.

-,Da,da jeste!Izvolite!“-rekao je Marko.

-,Mogu li Marka dobiti?“-upitao je ženski glas sa druge strane.

U tom trenutku obli ga znoj,krv poce jace da mu cirkulise,i oseti ponovo ono presecanje u stomaku,kao da ga je neko iz trenutka u trenutak prepolovljavao macem.

-,J-ja sam.“-zamuca.

-,Cao Marko!Sta radiš?“-upitao je ponovo taj mlađji ženski glas prijatnim tonom.

-,Evo,.....ništa.Ti?“-uzvratio je,ne znajući sta drugo da kaže.

Devojka se tiho nasmeja,pa reče-„Ana ovde!Mislim da mozes da pretpostavis koja „Ana“?“

Imao je osećaj kao da mu se sva krv sjurila u glavu.U stomaku ga vise nije presecalo,sada je imao osećaj,kao da je onaj malopredjasniji mac koji ga je prepolovljavao,zamenjen nekakvom testerom,koja nije prestajala sa testerisanjem.Srce je pocelo ubrzano da mu lupa,a jezik da se „vezuje u cvor“.

-,Ovaj,.....da,da,znam,naravno,.....otkud ti,.....mislim,sta radiš?“-reče spetljano,ni sam ne znajući sta je rekao.

Ana se ponovo nasmeja,i praveci se da ne primecuje njegovu nervozu,rece smirenim glasom-„Evo,stigla kuci iz škole,pa resila da te okrenem.Jesam li pogresila sto sam to uradila?“

-,Ne,ne naprotiv!“-reče Marko sada vec smireniji-„Nego,otkud ti moj broj?“

-, „Kada nesto zelis to i pronadjes, zar ne?“ -uzvratila Ana, sa andjeoskom smirenoscu i blagim iskricama zaljubljenosti u glasu.

Ta njena recenica, kao da ga je hipnotisala. Srce je polako prestajalo da lupa, a „testerisanje“ vec potpuno nestalo.

-, „Da, ... da naravno.“ -odgovori Marko.

-, „A za cime ti tragas?“ -upitala ga je.

Da ga je kojim slucajem neko drugi, na nekom drugom mestu, neki drugi put, upitao isto, verovatno bi odgovorio da traga za izgubljenim dobitnim loto-listicem od par miliona evra, ili nekim rodjakom, koga nikada u zivotu nije video, a ovaj je resio na samrti, da bas njemu ostavi silno bogatstvo. Ali, takve stvari, sada mu nisu padale na pamet.

-, „Za cime tragam? ... Za hrabrosku, koja bi me smelije i odlucnije podstakla da jos vise tragam, u nadi da pronadjem ono sto zelim!“ -rece Marko, iznenadjen da je ovakva recenica izašla iz njegovih usta.

Pomislio je na komentar svojih drugova, kada bi culi da izgovara ovako nesto, koji bi otprilike glasilo: „Ej, sta je to zasmrdelo? A da, neko se opasno raskenjao!“

-, „Hrabrosku? Za cim konkretno?“ -upitala ga je ponovo.

-, „U najmanju ruku, ... za ovim sto si ti uradila.“ -odgovorio joj je, misleci na ovaj poziv telefonom: „Nego, sta radis popodne, veceras?“ -nastavio je menjajuci temu.

-, „Popodne, ... imam nekih obaveza, ... ali veceras sam slobodna?!“ -odgovorila mu je, završavajući recenicu sa ushicenjem u glasu.

-, „Pa, mogli bi da se nadjemo negde, ... da odemo da prosetamo, ... ili vec, tako nesto?“ -upitao je, pomalo se spetljajuci.

-, „Ok, vazi! U 20:00, u „skolskom“! Na klupama, u drugom delu dvorista, pre terena za fudbal. Ko prvi dodje, neka saceka ovo drugo na jednoj od klupa. Jel vazi?“ -odgovorila mu je.

-, „Ti si, koliko vidim, sve isplanirala?“ -rece Marko, tiho se smejući.

-, „Sve!“ -odgovori odlucno Ana.

-, „Vazi, vidimo se u 20:00.“ - „Ok, u 20:00.“ - „Cao!“ - „Cao!“ -razmenise medjusobno.

Seo je na kavicu, zamisljeno bacajuci pogled po sobi, kao da se samo njemu pred ocima odvijao neki film. Setio se sna od sinoc, setio se trenutka kada mu je lezala na krilu.

-, „Mozda je onaj san od nocas bio nekakvo pretskazanje, ... mozda je i ona nesto slicno sanjala, sto je navelo da me nazove, ili je sve ovo mozda ... samo slucajnost, ... ne znam.“ -pomislio je.

Dok je tako, sedeo i razmisljao, zazvonio je telefon.

-, „Nije valjda ona, ... da me zove, da mi javi da ne moze veceras?!“ -pomislio je samo trenutak pre nego sto se javio: „Alo!“

-, „Ej, de si Mare?“ -bio je to Milos.

-, „De si Somi? Sta se radi, jel ima neka organizacija za fudbal danas?“ -upita Marko usplahireno, srecan sto sa druge strane cuje Milosa, a ne Anu, koja mu javlja da ipak nece moci da se vidi sa njim.

-, „Nema, nismo mogli da se skupimo. Ali se zato vidimo veceras. Dogovorili smo se oko 20:30, gore, u parku!“ -odgovori Milos: „A da, i kakav si „user“, prosvercovao si se danas, da te niko ne upise!“

-, „Super! Nego, desio mi se danas jos jedan, kako bi ti rekao, „user“! Zvala me Ana, pa sam se dogovorio sa njom za veceras! Tako da, ... moracu da vas „iskuliram“.“

-, „Zezas me?! Zvala te! Otkud to?“ -iznenadjeno upita Milos.

-, „Nemam pojma! Izgleda da se ponekad kockice same od sebe sloze.“ -odgovori Marko.

-, „Sta „lupas“, kakve kockice?! Videla da nema vajde od toga da ceka da joj pridjes, pa resila da preuzme stvar u svoje ruke! ... Nista onda, veceras se ne vidimo. Sutra se nalazimo pre skole, probaj da ne kasnis, majke ti!“ -rece Milos, pa nastavi: „A na dva „usera“, ide i treci. To je pravilo!“

-, „Tvoje pravilo?“ -upita Marko, smejući se.

-, „Ozbiljno ti pricam! To sam cuo negde, ... ako se nesto desi jednom, moze, a i ne mora vise nikada da se desi. A ako se desi dva puta, mora i treci! Ti si danas imao dva „usera“, po pravilu, sleduje ti jos jedan!“ -odgovori Milos.

-, „Nadam se da si u pravu! Ok, vidimo se sutra! Cao!“ - rece Marko.

-, „Cao, cao!“ - uzvratila Milos.

Pogledao je na sat, skoro da je bilo 14:00.

-, „Jos sest sati,osecam da ce trajati kao vecnost.“ - pomisli, pozeleci da poseduje, nekakvu vremensku masinu, kojom bi, ako ne vise, uspeo bar da prepolovi ovih sest sati.

Setao se tako po kuci, premestao sa jednog mesta na drugo, palio-gasio televizor, sve dok mala kazaljka na satu nije stala izmedju 7 i 8, a velika na 6. Utrcao je u kupatilo, istusirao se, dohvatio farmerke i majicu, koje je prethodno dao majci na peglanje, i srucio na sebe pola bocice dezodoransa. Ponovo je pogledao na sat, vec je bilo 19:50.

-, „Zbog cega imam tu ruznu naviku da kasnim?!“ - pomislio je -, „Ceo dan se vrtim levo-desno, ne znam sta cu sa sobom, i sada ce jos morati da me cekaju!“

Istrcao je iz kuce nervozan, ali ipak srecan, jer je znao sa kime odlazi da se sastane.

-, „Dobar dan, komsija!“ - rece coveku koji je ziveo u kuci, prvoj do njih, i koji se, cinilo se, radio nesto po dvoristu.

-, „Mali, da se nosis i ti i tvoje „dobar dan“!“ - uzvratila mu komsija vidno namrgodjen.

-, „Z-zasto, ... jaoj, nije valjda opet? – upita Marko zbunjeno, vec unapred znajuci odgovor.

-, „Jeste! Po petnaesti put mi, ona vasa dzukela, ulazi u dvoriste i raskopava ga! Ako ga jos jednom vidim ovde, ubicu ga! Ozbiljan sam!“ - uzvratila covek urlajuci na Marka.

-, „Pa, sta da vam kazem, ...izvinite....evo, idem da ga vezem!“ - rece Marko postidjeno.

-, „Uradi tako! I neka ostane na lancu!“ - rece mu covek i dalje urlajuci.

Marko otrca nazad, u pravcu dvorista, od svega dva ara, koje se nalazilo iza kuce, ogradjeno, kako bi pas mogao slobodno da se krece po njemu.

-, „Ko bi pomislio da terijer moze da preskoci ovo?“ - pomisli dok je ulazio, gledajuci u pravcu zicane ograde visine 1.5 metar.

Video je psa kako lezi u cosku, kao da je znao da je nesto pogresio.

-, „Sta da ti radim kada nisi dobar. Moras na lanac!“ - rece psu, koji ga je tuzno gledao, dok ga je vezivao.

Pomazio ga je par puta, pogledao na sat, bilo je dva minuta do osam.

-, „Ne mogu da verujem.“ - pomislio je, i skoro trzecim korakom se uputio ka skolskom dvoristu. Dok je isao, razmisljao je o onome sto mu je Milos rekao.

„Pravilo, a! Posle dva, „usera“, ide i treci. Pa kako su se stvari odvijale, umesto „usera“, umalo da me komsija usere od batina!“

Osecajuci umor, resio je da uspori. Nalazio se nedaleko od ulaza u dvoriste. Ponovo je pogledao na sat, bilo je 20:05.

-, „Jos sam i dobar sa vremenom,“ - pomislio je - „sad mogu i polako, ako kasnim 5, mogu i 7-8 minuta.“

Stizuci i ulazeci u dvoriste, pogledao je u pravcu klupa. Na nesto manje od stotinak metara od njega, sedela je ona. Cekala ga je. I sa ove razdaljine, mogao je da primeti osmeh na njenom licu, dok je ona gledala u njegovom pravcu, kako joj se priblizava. Srce je ponovo pocelo jace da mu lupa. Sto je bio blizi, lupanje je postajalo jace, u nekim trenucima cak toliko, da je ostajao bez daha.

Sada je vec sasvim prisao...

-, „Cao Ana!“ - rece pružajući ruku.

-, „Cao Marko!“ - uzvratila, takodje pružajući ruku i smekajući se.

-, „Pa, drago mi je da smo se upoznali napokon,uzivo, ...mislim zvanično!“ - rece Marko spetljajući se.

-, „Da, da, i meni je drago.“ - nasmeja se Ana.

-, „Nego, ...sta bismo mogli, ...hoces da prosetamo?“ - upita Marko.

-, „Mogli bi.“ - odgovorila Ana.

Krenuli su ka izlazu iz dvorista, polako, nogu pred nogu, jedno kraj drugog.

-, „Kako ide skola?“ - upita Marko i skoro u istom trenutku pomisli — „Bravo majstore, nista pametnije se nisi setio nego- „kako ide skola!“ Ko jos voli da prica o skoli! Frajer si, nema sta.“

-, „Ide lepo, tebi?“ - odgovorila i uzvratila istim pitanjem.

-,,,Kotrlja“ se nekako!“-odgovori Marko.

-,„Nisam te primetila danas u skoli,.....osim onog jutros.Izgleda da si zbrisao negde,a?“-upitala ga je.

Marko se za trenutak zamisli,pa rece-„Presekao me je onaj tvoj jutrosnji pogled,pa sam morao da „uhvatim maglu“!Mozda si previse gledala televiziju,pa si pokupila te infracrveno-ultraljubicaste zrake,pa si samo jednim „bacanjem oka“,uspela da me ozracis!“

-,„Da,pa znala sam ja da imam fatalan pogled!“-nasmeja se naglas,neshvatajuci koliko je taj „fatalan pogled“ bio istinit,kada je Marko u pitanju.

Setali su neko vreme,onako bez cilja,uzivajuci u drustvu onog drugog.Razgovor koji su vodili,postajao je sve opusteniji,dok su se reci,same po sebi prevaljivale i kotrljale preko jezika,bez ikakvog ustrucavanja,koje je postojalo pre samo nepunih sat vremena,kada su prvi put,jedno pred drugim progovorili.

-,„Hoces li da sednemo malo ovde?“-upitao je Marko,pokazujuci na klupu,u parku kroz koji su prolazili,koji je podsecao na mali zamak,utvrdjen zidinama,koje su cinile zgrade rasporedjene oko njega.

-,„Mozemo.“-rece Ana,ne skidajuci osmeh sa lica.

Dok su sedali na klupu,Ana se okrete ka njemu upita ga-„Kazi mi,...zbog cega treba vise hrabrosti prici devojci,nego se,na primer,potuci sa nekim?“

-,„Sta znam?“-rece Marko pokusavajuci,u glavi da napravi nekakvo filozofsko razmatranje

-,„Do tuce verovatno dolazi onako u afektu,u trenutku.Kada bi se i devojci tako prislo,ne verujem da bi bilo ista teze.Ali posto pokusavamo da sacekamo pravi trenutak,nadjemo pravi nacin,.....vreme prolazi,a to postaje teze.Najgora stvar sa kojom se moze izaci iz prve situacije su modrice,a kod druge „korpa“!Ne znam zbog cega,ali modrice su nekako podnosljivije.A „korpa“ubija i onu iluziju-„sta bi bilo,kad bi bilo“!“-zavrsavajuci recenicu,prolete mu kroz glavu-„Ala seres!Da si se ovako raskenjao i kada si odgovarao onu lektiru,ubo bi bise od dvojke!“

Gledala ga je stidljivim i zaljubljenim pogledom,dok je sedela prekrstenih nogu,u levoj ruci motajuci nekakav privezak,dok joj je desna stajala na klupi,opusteno lezeci pored tela.Marko je sedeo sa njene desne strane,nogama,jednom sa jedne,drugom sa druge strane klupe,okrenut ka njoj,levom rukom nalaktljen na naslon.

Gledajuci je,cinilo mu se da njene oci,lice,kosa,sijaju nekakvom nebeskom svetloscu,zraceci nesvakidasnjim mirom,u tom mracnom parku,u kome su sedeli.Opcinjen tom slikom,,dok ga je opijalo cirkulisanje te neopisive energije,spusti svoju ruku preko njene,koja je nepomicno stajala na klupi.

Ali doslo je do neocekivane reakcije.Naglo je trgla ruku,sa pojavom straha u ocima,gubeci onaj malopredjasnji sjaj.Par sekundi se vidno tresla,okrenula se ka njemu i sa tugom u ocima rekla-„Nisi ti kriv.“

Brzo je ustala sa klupe,pogledala na sat,i rekla-„Moram da idem,.....videcemo se sutra u skoli!“-vec praveci par nervoznih koraka.

-,„Mogu li bar da ze ispratim.“-upita Marko,zbunjeno ustajuci sa klupe.

-,„Neka,nemoj,.....ne treba!“-odgovori udaljvajuci se.

Nakon par metara okrenula se i uzviknula-„Izvini,molim te!“-i nastavila brzim korakom.

Marko je zbunjeno napravio par koraka levo,pa desno,i ne znajuci gde ce,vratio se i seo nazad na klupu.Nagnuo se napred,sa laktovima naslonjenim na kolena,isprepletanim prstima na rukama i pogledom fiksiranim u jednu tacku ispred sebe.

-,„Ne razumem,“-pomislio je-„ok,mladi smo,.....verovatno joj se prvi put desava,da je u ovakvoj situaciji,decko uhvati za ruku,.....ali ipak,nisam ocekivao takvu reakciju.Ma,verovatno se samo unervozila i nije znala kako da odreaguje.Ma da,tako je sigurno!Sutra ce sve biti ok.“

Ustao je i uputio se kuci,okolnim putem,kroz park,u kome se njegovo drustvo skupljalo,ne bi li mozda naleteo na nekoga od njih.Ali,tamo ih nije bilo.

-,„Verovatno su promenili lokaciju,a mozda su se i smorili,pa „pobegli“svako na svoju

stranu.Desavalo se i to.Ma,bezim i ja!“-pomislio je,jos jednom pogledom pretraživajući okolinu.

Na drugoj strani,Ana je,skoro trkom,drhteci,isla ka kuci.

-,„Zasto bas meni,....“-pomislila je,dok joj je suza klizila niz obraz-,„zasto je bas meni moralo to da se dogodi,pa me na tudji dodir obuzme gadjenje i odbojnost?!Moracu to sutra da mu ispricam.Da!Da,...bice sve ok Ana.Seti se sta je rekao-,„Moras sama da se izboris!Roditelji ti pomazu i podrzavaju te,ja se trudim da ti pomognem,ali unutar sebe, ovu bitku sama moras da bijes!“Tako je,.....moram sama!Tu sam,blizu.Ne smeju da primete da sam plakala.“-nedaleko od ulaza u zgradu,u kojoj je zivela,zastala je i rukama obrisala suze.

Sutradan,vec u 7:30,Marko je cekao Milosa na dogovorenom mestu.Skoro da nije ni spavao tu noc,razmisljajuci o sinocnom susretu,nestrpljivo iscekujuci jutro,koje bi sa sobom donelo ponovni izlazak Sunca,koje bi danas,sijalo samo za njih,obasjavajuci njihov ponovni susret.

-,„Opa!Pa sta ce to da bude,da si ti prvi put izasao pre mene?“-rece Milos,dolazeci mu u susret i gledajuci na sat.

-,„Pa eto,cuda se desavaju!“-odgovori Marko smejući se.

-,„Nego,kako je bilo sinoc,...pricaj?Vidim da je vec pocela pozitivno da utice na tebe!“-rece Milos,misleci na to da jutros nije morao da ga opominje za kasnjenje.

-,„Da,da.“-nasmeja se Marko,pa nastavi-,„Malo smo prosetali,sedeli u parku,pricali,...nista specijalno!“-ne zeledi da govori o tome kako se susret završio.

-,„A neki „kisic“,nista?“-upita Milos,htedeci da sazna nesto vise.

-,„Ma ne,...nisam hteo da je spopadam.“-odgovori Marko,i skoro u istom trenu pomisli-,„Kad je onako odreagovala za ruku,ne smem ni da pomislim sta bi se desilo da sam krenuo da je poljubim.“

-,„Utronjao si se,a?“-upita Milos,zafrcavajuci ga.

-,„Nisam se utronjao,nego,.....ma daj,bre!Sto se ja tebi pravdam?!Nisam hteo da je spopadam i kraj!“-odgovori Marko povisenim tonom.

Milos ga je gledao,smejući se naglas-,„Ok,sto se ljutis?Pa,zezam se!Ne bi valjda zeleo da te optuzi za silovanje,.....samo ti polako,bez zurbe!“-nastavljauci sa smejanjem i zacikavanjem.

-,„Zezaj,zezaj!“-odgovori Marko,smejući se sada vec i on.

Pred ulaz u skolsko dvoriste,Marku oci pocese da se ponasaju kao radari,u zelji da pronadju samo jednu osobu u mnoštvu ostalih.Meta je bila locirana u grupi od njih cetiri-pet.Cim ga je ugledala,nasmejala se i krenula ka njemu.Prilazeci blize,osmeh joj je postajao sve blistaviji.Ali i pored tog osmeha,mogao se zakleti,da je bar na trenutak,u dubini njenih ociju,primetio isti onaj strah koji je bio prisutan i sinoc,kada je svoju ruku stavio preko njene.

Sada mu je vec sasvim prisla-,„Cao Marko!“

-,„Cao!“-odgovori i pružajući joj ruku.

Pogledala je u njegovu ispruzenu ruku,zaobisla je,dizuci glavu pogledala ga u oci,i poljubila u obraz.

-,„Ne razumem,.....sinoc frka zbog jednog obicnog dodira,a sad „cmokic“u obraz.“-pomislio je u tom trenutku.

-,„Izvini za sinoc.Mozemo da ponovimo,ako si za?“-upitala ga je,sklanjajuci pogled, postidjena sinocnom situacijom.

-,„Mozemo!“-kao iz topa rece Marko-,„Ali nadam se,ovoga puta bez bezanja?“

Duboko udahnu-,„I ja se nadam.“-pomisli Ana.

-,„Potrudicu se da ne pobegnem ovaj put.“-rece,pokusavajuci osmehom da sakrije taj strah koji se nalazio u njoj-,„Ne znam,da li cu moci veceras.Najbolje bi bilo da ti se javim u toku dana.“

-,„Gde si popodne,hoces li moci tad?“-upita Marko.

-,„Ne,...ne mogu popodne!Cucemo se danas.“-odgovori zamuckujuci-,„Moram da idem. Vidimo se,tu,u prolazu,.....izmedju casova.“

Okrenula se i uputila u pravcu grupe od par devojaka,sa kojima je malocas stajala, koje su telima pravile krug,licem okrenute jedna prema drugoj.Jos par sekundi je ostao nepomican,gledajuci ka njoj,gledajuci u njena ledja,dok se udaljavala.Zvuk zvona je prekinuo tu njegovu hipnotisanost,i taj fiksirani pogled koji nije mogao skinuti sa nje.Par puta je brzo trepnuo,okrenuo se,protrljao jedno pa drugo oko,i uputio se ka „njegovima“, koji su stajali na uobicajenom mestu.Prisao je,i tada su krenuli ocekivani komentari-„Opa sine,ne prijavljujes,a!“-„,Spopao si klinku,a smekeru?“-„,Otkud ta kombinacija,pricaj?!“-„,Video sam ja da se vas dvoje,kao nesto snimate!“.

Marko ih pogleda i nasmeja se-„Drugari,sta da vam kazem,.....frajer se ne postaje, frajer se radja!“-pokazujuci na sebe u sali,nadajuci se da ce se na tome ova prica završiti. -„,Izvini smekeru,nismo te prepoznali!“-rece neko iz grupe,dok su se svi zajedno smejali ovim opaskama.

U toku dana,izmedju casova,Marko i Ana su se,u prolazu,videli jos par puta,ne razgovarajuci,vec,samo se gledajuci,i smeskajuci jedno drugom.Cas za casom je prolazio,i kao sto je ono zvono od jutros oznacilo prvi,ovo koje se culo sada,oznacavalo je,za Marka, kraj poslednjeg casa.Vec je bio na pola puta ka izlazu iz dvorista,kada je cuo.... -„,Ej,Marko!“-zvala ga je Ana,nalaktljena na okvir od prozora,jedne ucionice u prizemlju.

Okrenuo se i uputio ka njoj-„Ej,Ana!“

Kroz glavu mu je proletelo-„,Vidi ovo,.....scena kao iz nekog starog romanticnog filma,gde „riba“ stoji na terasi,.....u ovom slucaju,gleda sa prozora,a frajer,ovako ispred,sa vec spremljenom pricom,.....gde oni,naravno,pocnu da smaraju i sebe i gledaoce!“

-„,Vidim,.....krenuo si kuci?“-upita Ana.

-„,Krenuo.“-odgovori Marko.

-„,Pa nista,....samo da ti se javim.“-rece Ana,smeskajuci se.

-„,Pa lepo.“-rece Marko,uzvracajuci osmehom-„,Cujemo se danas?“

-„,Da,da!Zovem te!“-uzvрати Ana.

-„,Vazi.Cao!“-rece Marko,mahnuvsi rukom.

-„,Cao!“-rece,namigujuci mu,jos uvek stojeci kraj prozora.

Okrenuo se i uputio ka izlazu iz dvorista.

-„,Ajde brate,hocemo li?“-uzviknu Milos,koji ga je cekao.

-„,Idemo!Nego,ni danas nista od fudbala?“-upita Marko,prilazeci mu.

-„,Nista!Opet ne mozemo da se skupimo!Kaze mi njih par da imaju obaveze.Ma izmisljaju, pusti!“-odgovori Milos.

Uputili su se ka kucama.Koracali su tako,u tisini,svako u nekom „svom svetu“. Stigavši do mesta gde se razilaze,Milos se okrete ka Marku-„,Pa,jel se vidimo veceras?“

-„,Javljam ti,cim se cujem sa Anom.“-odgovori Marko.

-„,A da,izvini.Obaveze!“-nasmeja se Milos-„,Ok onda,javi se!“

-„,Vazi,cujemo se!“-uzvрати Marko.

Prilazeci kuci,ponovo primeti,kako se komsija seta po dvoristu.

-„,Ne mogu da verujem!“-pomisli-„,Ako je opet napravio neku glupost,pa.....ubicu ga,..... ako pre toga,ovaj ne ubije mene!“-gledajuci u pravcu coveka koji se nervozno setao levo-desno.

Prosunjavši se,da ga ne primeti,uputi se direktno u deo dvorista,u kome se nalazio pas.Ugledavši ga,pas veselo poskoci,ali i dalje alkama,sa jedne strane zakacenim za ogrlicu, a sa druge,uvezanim za klin zaboden u zemlju.

-„,Ipak nisi napravio stetu danas!“-rece,prisavši i pomazivši ga.

Okrenuo se i uputio ka ulaznim vratima kuce.Zevajuci pogleda na sat,bilo je 12:58.

-„,Mogao bi malo da odspavam,ionako,za sada nemam pametnija posla!“-pomisli.

Na drugoj strani,Ana je jos uvek bila u skoli,na poslednjem casu,zamisljeno sedela i crtala kvadratiće po papiru.Pogledala je na sat,nestrpljivo iscekujuci tih 16:00,kada ce otici kod njega,na vec zakazanu terapiju,da ga upita za savet.

Nakon nekog vremena.....

Zvonjenje telefona trglo ga je iz sna.Otvorio je oci i pogledao na sat-15:08.

-„,Znaci „odkuntao“sam jedno dva sata,.....ko sad ovo zove?!“-rece sam za sebe,dok se

onako bunavan priblizavao telefonu-,,’Alo!’“

-,,E brate,ja sam!’“-Milos usplahireno sa druge strane-,,Sta se radi?E,da ti pricam!Zvao sam Ivanu malopre,uspeo sam danas da dodjem do njenog broja,zaboravio sam da ti kazem,.....nego,...malo smo popricali,...“

-,,I,sta je bilo na kraju!’“-prekidajuci ga upita Marko,jos uvek pospan.

-,,Ma nista,,,odjavila“me!Sta da se radi!’“-odgovori Milos,pa nastavi-,,Nego,zvao sam te ustvari,da te pitam,jel ti pumpa ,,u zivotu“,da dodjem,da napumpam gume na bicikli?’“

Marko se nasmeja-,,Jeste,’ajde dodji!’“

-,,Tu sam za 15-ak minuta!Vidimo se!’“-rece Milos,prekidajuci vezu.

U medjuvremenu,na drugoj strani,Anu je hvatala nervoza.

-,,Imam osecaj da nisam bila ovako nervozna,ni kada sam prvi put odlazila tamo.

Nestrpljiva sam da sto pre stignem,ali.....ne znam kako da mu kazem,.....jos uvek nismo razgovarali o toj temi.“-pomisli,vec izlazeći iz stana.

Usput je razmisljala o tome,kako najbolje da sklopi recenicu,kojom ce mu reci to sto zeli.Priblizavajuci se,nervoza je rasla,a srce je ubrzano pocelo da joj udara.

U prvo vreme,kod njega je odlazila sa roditeljima.Otac,majka,ili oboje,kada su mogli,vodili su je tamo,drzeci je pod ruku,dok se ona tresla,drhteci od same pomisli razgovora na tu temu.Nije zeleda da se seca toga.Htela je da iz glave izbrise,sve sto je podsecalo na to.Nije vise mogla da provodi noci,budeci se i placuci,posle onog,istog sna,koji se iz noci u noc ponavljao.Koji je cekao,da se iz podsvesti,usunja u svest,i da njen miran san,pretvori u kosmar.Sve je zeleda da izbrise,.....ali nije mogla.Proslost je postala deo nje.Zbog toga su poceli da je odvođe kod njega,koji je uspeo,da je naucila da zivi sa tim.Da je naucila,da je borba protiv sebe najteza,da istraje i da se ne predaje,i da na kraju izađe kao pobednik iz te bitke koja se vodi unutar nje.

Stigavši pred njegova vrata,pogledala je na sat-15:50.

-,,Malo sam poranila.“-pomislila je,dok je pritiskala zvono.

Nakon par sekundi,vrata su se otvorila.

-,,Dobar dan.“-rece Ana.

-,,Anci,stigla si.Hajde udji,sedi,...sad cu ja,za par minuta.“-uzvratilo joj je.

Sela je i posmatrala unutrašnjost sobe,razne slike po zidovima,i cudne figure koje su se nalazile po policama i stolu.

On je,inace,dugogodisnji prijatelj njenog oca.Da nije tako,verovatno i ne bi odlazila tako cesto na terapije kod privatnog psihijatra,jer to sebi,ne bi mogli priustiti.Za nju,ove seanse su izlazile gotovo dzabe.

Neke od tih slika,koje je posmatrala,setile su je na period,kada je kao mala devojcica,dolazila ovde sa ocem,puna mira i spokoja,ne sluteci da ce kroz par godina,pogledati ih ponovo,ali sada sa strahom u ocima i tugom u srcu.

-,,Evo me,Anci.Jesi li se smestila?Izvoli sokic,moze?!Kako si,jel ima nesto novo?’“-upitao je sa osmehom na licu,gledajuci na nju,kao na svoju cerku.

-,,Hvala za sok.“-rece i otpi gutljaj,pa nastavi pomalo nervozno-,,Ima nesto o cemu sam zeleda da razgovaramo.Juce sam ovde bila kratko,htela sam da vas pitam nesto u vezi toga,.....ali sam mislila da nema potrebe.Sinoc sam shvatila da moram o tome da porazgovaram sa vama.....U skoli ima jedan decko koji mi se dopada!’“-nekako prevalivši preko jezika.

Kada je cuo rec „decko“,naslonio se,sedeci na fotelji,napravio ozbiljan izraz lica i rekao-,,Nastavi.“

-,,Sinoc smo se videli.Bilo je lepo,.....setali smo,smejali se,razgovarali,...“govorila je sa blagim osmehom na licu,i pogledom koji se gubio zagledan u jednu tacku-,,sve dok nismo seli na klupu,u jednom parku.“-tada je osmeh nestao,dok se pogled sve vise usmeravao ka podu.

-,,Nije valjda nasrnuo na tebe?!“-upitao je,ali ne onako profesionalno,kao psihijatar,vec zabrinuto,kao otac.

-,,Ne,ne!’“-odgovori,kao iz topa,pa nastavi-,,Sedeli smo tako,pricali,i on se,...verovatno,osetio toliko slobodnim,da svoju ruku stavi preko moje.Ne znam zbog cega,...nisam to ocekivala,...osetila sam strah,...odbojnost,...istrigla ruku i skocila sa klupe.Pocela sam da se

tresem,da se znojim,da drhtim,.....kao sto sam drhtala onih noci...“-i suze joj krenuse niz obraze-„Zasto,...kako da,...da do toga vise ne dolazi?Da li sam pogresila sto sam otisla da se vidim sa njim?Da li je rano,da li treba da sacekam jos neki period,mozda i koju godinu,.....hoce li onda nestati,.....recite mi,molim vas?“-govorila je jecajuci.

-,„Anci smiri se,isplaci se ako ti je lakse,ali moras biti jaka!“-rece zastitnickim glasom-„,To sto si osetila je normalno.Nisi se nadala,a taj neocekivani tudji dodir,mogao je da aktivira u tvojoj podsvesti samo jednu reakciju,a to je upravo bila ta.Nisi ti kriva sto se ta stvar,koja se „uvek drugom desava“,dogodila bas tebi,i sada moras da se bori sa tim.Na tebi je da odlucis kada i koga zelis da uhvatis pod ruku,kada i kome da poklonis svoj prvi poljubac,kao i,jednog dana,svoju nevinost,u svom prvom seksualnom cinu.To je samo na tebi,i na to niko ne sme da te primora!Sama trebas da osetis kada je vreme,i da li sposobna za odredjene stvari,kao sto je,na primer,da imas decka.Ako osetis da ti je naporno,da ne mozes,.....prekini,nemoj sebe siliti!.....Mada,mozda ti ovo i pomogne da preguras strah.Mozda treba da ti se dogodi jos takvih nenadanih i bezazlenih dodira,da bi ta odbojnost nestala.To bi bilo ono,sto ljudi kazu-„klin se klinom izbija“.A opet,sa druge strane,ponavljanje takvih situacija,moze da pojača strah,i da te natera da se povuces u sebe.Bar ja znam,kakvi su pogledi ljudi,koji dolaze kod mene,preplasceni,vrteci u krug onih par reci-„,to je jace od mene“.

-,„Ali zar me niste ucili da nista nije jace od nas samih?Da sve mozemo da pobedimo,ukoliko verujemo u sebe?“-rece Ana,prekidajuci ga.

-,„Jesam!I ti si to relativno brzo pocela da shvatas,i da primenjujes one stvari koje sam ti govorio.Ali,sta se desilo kada je doslo do necega nenadanog,do necega,na sta svesno nisi imala uticaj,nesto sto nisi mogla da kontrolises?!Do panike,do budjenja straha,koji je uspeo u tom trenutku da nadvlada onu tvoju,s obzirom koliko godina imas,slobodno mogu reci,neustrasivost,odvaznost i hrabrost.U centru,zamracujuci sve oko sebe,bio je strah.Probudjeni strah,koji je samo cekao takav trenutak,koji ce na njega uticati kao budilnik.Svrha je,ponovo ga vratiti na ono staro mesto,gde ce on moci slobodno da postoji,ne uticici na tvoj zivot.Ali,.....ti sama moras odluciti na koji ces nacin to uraditi.Da li ces uskociti u vatru,neobaziruci se na opekotine,plikove i oziljke,koji na takav nacin nastaju,ili ces,sacekati da vatra splasne,pa da naredno suocavanje pocne postepeno,od manjih plamenova ka vecim?“-rece,gledajuci njeno jos uvek uplakano lice-„,Ali polako,ne zuri,imas svo vreme ovog sveta da razmislis o tome.“

Prestala je sa placom.Maramicom obrisala,suzama nakvaseno lice,i zamisljeno gledala u pravcu jedne slike koja je visila na zidu.Na njoj je bilo naslikano neobicno lice coveka,sa ostrim crtama,nesimetrično,verovatno onakvo,kakvo je slikar,ne svojim ocima,vec svojim umom video.

On je sedeo na fotelji,palio vec drugu cigaretu,s vremena na vreme,bacajuci pogled ka njoj i cekajuci reakciju.Pogled joj je bio fiksiran,skoro 15 minuta,prekidan samo ponekim treptajem.

-,„Uh!“-uzdahnula je.

Okrenula se ka njemu i udahnula duboko par puta.

-,„Zelim,.....zelim da uskocim u vatru,ali,.....ne znam,da li cu imati dovoljno hrabrosti za to.“-rece zamuckujuci.

-,„Verujem ja u tebe!“-odgovori-„,A znas li zasto?Zato sto,samim tim sto si ga pogledala,i sto si prihvatila njegov pogled,kao i to sto si se sastala sa njim,vec predstavlja jedan veliki korak.Na ovo sto se dogodilo,gledaj kao na nekakav kamen,o koji si se sapplela.Prvi put si pala,.....ali ces sledeci put znati gde se nalazi,pa ces ga preskociti ili vesto zaobici.“

-,„Da,...da.Jos jednu stvar,.....jutros,kada sam ga ugledala,prisla sam da mu se izvinim.Pruzio mi je ruku,da se pozdravimo,ali ja sam dobila zelju da ga poljubim u obraz,....i ucinila to.Gledao me je zacudjeno,.....ali ja se nisam osetila lose,.....cak naprotiv,bilo mi je nekako,.....prijatno.“-rece stidljivo,sklanjajuci pogled.

-,„To je upravo ono o cemu sam ti govorio o kontroli.Uticala si na situaciju i nista te nije iznenadilo.Ali zivot je nepredvidiv.Iza svakog coska,moze nas sacekati iznenadjenje,prijatno ili neprijatno.Tako da,savetujem ti,ostani kod kuce veceras,razmisli dobro sta

zelis,da li zelis,i najvaznije kada to zelis.“-uzvratio joj je smirenim glasom.

Sada vec malo ohrabrenija i sigurnija u sebe,uspela je da vrati osmeh na lice.

-,Hvala vam puno.“-rekla je,dok je ustajala i spremala se da podje.

-,Anci samo napred,borimo se,nema predaje!“-rece ohrabrujuce,gledajuci je u oci.

-,Nema predaje!“-uzvрати,gledajuci ga i upijajuci energiju koju je upucivao ka njoj.

Krenuli su ka vratima.

-,Pozdravi kuci,i nazovi me cim ti se stvori potreba za tim!“-rece,vec je ispracajuci pred vratima.

-,Hocu,pozdravicu.I,javicu se.Svratite i vi malo do nas.Stalno me tata pita-,je li,sta radi ona matora baraba,izgleda da je zaboravio na svog pajtosa iz mladnjih dana!“-rece,u sali prepricavajuci tatine reci.

-,U guzvi sam,ali pokusacu.Eee,kakvi su to dani bili...“-rece smeskajuci se,verovatno se secajuci nekog njihovog zajednickog dogadjaja iz mladosti.

Ana se vec nalazila sa spoljne strane vrata,nasmejala se i rekla-,Dovidjenja.“

-,Dovidjenja,Anci,dovidjenja!“-uzvratio joj je,dok je ona odmicala kratkim,usporenim koracima.

Na putu do kuće nije zurila, isla je polako, nogu pred nogu, razmisljajući o njihovom malopredjasnjem razgovoru.

-,Sta zelim,da li zelim,kada zelim,...“-upitala je samu sebe beskonacno puta.

-,U pravu je,ostacu kod kuće veceras.Treba mi vremena da razmislim o svemu.“-resila je,prekidajuci svoj zamisljeni pogled.

Nalazila se nedaleko od svog stana.Iako je bila jesen,na pocetku,jos uvek se mogao videti,po koji cvet po poljanama,po parkovima,u saksijama,koje su se nalazile na okolnim terasama.Lisce je vec uveliko pocelo da zuti,i da opada,ali je sve imalo neku svoju lepotu. Zastala je,sela na travu,i nastavila da razgleda okolinu.Nije marila za poglede ljudi,koji su se tu nasli,u prolazu,neobicno je gledajuci.

-,Pa cak i ona zgrada,isarana grafitima,lepo izgleda.“-pomislila je-,Neko ko je stvorio prirodu,pa kasnije i coveka,sigurno je bio prepun maste.I bio tako dobar,da u svakoga od nas ubaci bar po delic,zacinjen ljubavlju,kako bismo znali da se radujemo i sitnicama kojima smo okruženi.Ali,zbog cega onda postoji zlo?Zbog cega se ljudima dogadjaju lose stvari?Zasto ljudi i sami rade lose stvari?Ne znam,.....mozda zato da bi u odnosu na njih, mogli da prepoznamo lepe,i da vremenom naucimo da ih cenimo.Kako bi ljudi inace znali sta je dobro,ako ne znaju sta je lose.Mada,na sopstvenom primeru znam da su mnogo srecniji oni koji su o zlu i o losem,ucili iz primera drugih ljudi.“

Sedela je tako jos neki period,dok nije osetila skoro potpunu smirenost.Ustala je, obrisala pantalone od trave i prasine,i nastavila dalje.

Pri ulasku u stan, „zaskocila“ je majka,nasmejanog,ali kao i uvek,zabrinutog lica. Retko ko posle,ma koliko vremena,moze ostati ravnodusan,na neku takvu monstruoznu situaciju,pogotovo ako se radi o njegovom detetu.

-,Sine,jesi stigla?Kako je bilo?“-upitala je,kao i svaki put kada se vracala odatle.

-,Dobro je,mama.Pozdravio vas je doktor,rekao je da ce svratiti kada nadje vremena.“-odgovorila je,smeskajuci se i trudeci se da ne primeti „teret“ koji je nosila.

Iako je sedenje,osmatranje okoline i razmisljanje,uspelo da je umiri,„teret“ se jos uvek nalazio negde unutar nje.

-,Jesi li gladna?Sad ce mama da ti spremi nesto!“-upita je,vec se uputivsi u kuhinju.

-,Neka mama,nisam gladna.“-odgovori joj-,A i pocinje ona serija koju pratim,pa idem tamo,u sobu da gledam.“-slagala je jer je zeleda da bude sama.

Da joj je rekla,da joj treba malo samoce,da treba da „poprica“ sama sa sobom, privukla bi,bar jos nekoliko pitanja i potpitanja.Ovako,upotrebila se malom,bezazlenom lazi,i dospela u cetiri zida,sama,okruzena samo svojim mislima.

U jednom trenutku,kroz glavu joj je proletelo-,Moram se javiti Marku,verovatno vec ocekuje moj poziv.“

Skoro trkom se uputila iz sobe ka telefonu,scepala ga,i vratila se nazad.Prevrtala je svesku trazeci broj.

-, „Aha, evo ga!“ - rece sama za sebe, i skoro istog trenutka ispritisla tastere na telefonu sa tim brojevima.

-, „Alo, Ana ovde! Dobar dan. Marka mogu li dobiti?“ - upita ubrzanim glasom.

-, „Dobar dan. Samo trenutak.“ - odgovori joj zenski glas sa druge strane.

Nakon par sekundi.....

-, „Halo, da?“ - rece Marko, javljajući se.

-, „Cao Marko, ja sam!“ - rece Ana.

-, „Ej, 'de si Ana? Sta radis?“ - upita, srećan što čuje njen glas sa druge strane.

-, „Nista, evo me tu, kuci. Ti?“ - odgovori i uzvрати istim pitanjem.

-, „Iskren da budem, čekao sam tvoj poziv!“ - začuo je kako se tiho nasmejala. „A da bi prekratio to „beskonacno“ čekanje, malo sam odspavao, malo sedeo sa jednim drugom, koji je svratio po neku pumpu, i tako.....“

-, „Pa, bar ti nije bilo dosadno?!“ - rece Ana.

-, „Da, da, nije! Ali nisi ti čekala, nego ja!“ - shvativši da to nije trebao reci, „ujede se za jezik“, pa nastavi. „Salim se, naravno. Postoje stvari koje su vredne čekanja, a ovo je jedna od njih!“

-, „Treba li to da shvatim kao kompliment, ili kao vadmjenje usled nepromisljenog komentara?“ - upita, začikavajući ga.

-, „Najbolje je da shvatis kao kompliment u funkciji vadmjenja usled nepromisljenog komentara.“ - i sam iznenadjen svojim odgovorom.

-, „Ok, izvukao si se! Ali sad ozbiljno,necu moci da se vidim sa tobom veceras.“ - rece uozbiljivši se. „Trebalo bi da ostanem da ucim.“

-, „Dobro,ako ne mozes. Hoces li bar na kratko? Doci cu ja gore, do tvoje zgrade. Bar na 15-ak minuta?“ - upita, potencirajući na svaki nacin da se vide veceras.

-, „Ne, ne mogu stvarno! Razumi me. Videćemo se sutra u skoli, vazi?“ - uzvрати, zećeci ovo veće ipak da provede sama.

-, „Ok, vazi!Kazi mi, samo,ima li ovo ikakve veze sa onim bezanjem od sinoc? Mislim, ako te smaram, ako ti nije bilo lepo sa mnom sinoc, ako,ne znam, kazi mi slobodno, pa ako ne zelis, ne moramo vise da se vidjamo?“ - upita, sada vec sumnjicav i zbunjen situacijom.

-, „Hoces iskreno, Marko?“ - upita drhtavim glasom. „Lagala sam za ucenje, ok?! I ima veze sa onim bezanjem od sinoc, ali nema veze sa tobom! Cak naprotiv, sinoc mi je bilo izuzetno prijatno.“

-, „Do bezanja?“ - upita Marko.

-, „Do bezanja!“ - odgovori Ana. „Pricaćemo sutra! Nemoj da me pritiskas, molim te.“

-, „Ok,onda,do sutra. Izvini. Vidimo se u skoli.“ - rece Marko.

Prekidajući vezu, Ana pomisli. „Mogu da razumem njegovu reakciju, mogu da shvatim njegovo nerazumevanje. Tesko je shvatiti postupke nekih ljudi, i kada znas kroz sta su prosli, a kamoli tek one za koje ne znas. Moracu dobro da razmislim.“

Sa druge strane, Marko je, ne pustajući telefon iz ruke, odmah okrenuo Milosa.

-, „Alo Somi, ti si? Ne idem sa Anom veceras, kad se vidimo?“ - upita Marko, pomalo nervozno.

-, „Sta bi,odjavila“ te?“ - rece Milos smejući se.

-, „Nije me odjavila, negoima neke obaveze!“ - zećeci sto pre da završi razgovor o toj temi.

-, „Dobro, kad ti tako kazes! U 20:20, se nalazimo. Nemoj da kasnis!“ - rece Milos, ponovo ga upozoravajući za kasnjenje.

-, „Necu!“ Ajde, vidimo se!“ - završi Marko.

Prekidajući vezu, pogledao je na sat, tek sto je proslo 18:00. Legao je na krevet i zamisljeno gledao u plafon.

-, „Da li stvarno zeli da me „odjavi“, pa mi slaze onu pricu. „nisi ti kriv, u meni je problem“, kao da to nesto menja,ili mozda,stvarno postoji nesto vise. Ali kakav to „specijalan“ problem moze imati osoba sa svega 13 godina?“ - razmisljao je.

U medjuvremenu, na drugoj strani, dok je Ana sedela, razmisljajući zagledana u jednu tacku, u sobu joj utrcia majka.

-, „Ana sine, sta radis? Hajde, dodji ovamo!“ - rece usplahireno.

Pogleda je u cudu, i uputi se za njom u drugu sobu. Tamo je sedeo njen otac, koji je tek

stigao sa posla.

-, „Cao tata! Kad si stigao?“ - upita, prisavši i poljubivši ga u obraz.

-, „Cao sine, evo, pre par minuta. - odgovori, uzvrativši joj poljubac. -, Nego, ... sedi malo ovde. Mama i ja bi zeleli da porazgovaramo sa tobom.“

Poceo je da je hvata strah. Srce je ponovo pocelo ubrzano da joj lupa.

-, „Nesto se desilo!“ - pomislila je. -, „Neko je umro, ... sigurno je nesto tako, cim je ovakav.“

Primitivši strah u njenim ocima, prekidajući njenu misao rece. -, „Nemoj se plasiti, nije nista strasno. Cak naprotiv, radi se o dobrim stvarima i, nadam se, lepsoj buducnosti.“

Odahnula je.

-, „Mama i ja nismo zeleli nista prerano da ti pricamo i da te bespotrebno opterecujemo,“ - zastao je na trenutak, pa nastavio sa pricom. -, „ali posto su sada neke stvari resene, doslo je vreme i za ovaj razgovor. Posle onoga sto se desilo,“ - prekide, primitivši njeno spustanje glave i gledanje u pod. -, „na sta, naravno, ne zelimo da se vracamo, i o cemu ne zelimo da govorimo, ... i na celokupno stanje u drustvu, u drzavi, ... na celokupnu situaciju, razmisljali smo sta bi bilo najbolje za nas. Shvatili smo da je ono, ne bas patriotsko, ali poslednjih godina, itekako popularno odlazanje iz zemlje, mozda najbolje resenje. Tako da smo kontaktirali svoju sestru, a tvoju tetku Jasnu, ... znas da je ona u Svajcarskoj. To je bilo pre par meseci. Ona bi nas rado primila, ... cak postoji velika mogucnost zaposlenja za mamu i mene. Bas u tom mestu, gde je ona, postoji i skola za decu, poput tebe, koja nisu odande. Do sada su postojali neki problemi oko papirologije, ali evo, ... sada je sve gotovo. Jutros su mi javili da je nas zahtev odobren. Sve je sredjeno. Na nama je samo da se popakujemo i da krenemo.“ - zastao je, primitivši njen zbunjeno pogled. -, „Ana, to ne mora biti dugorocno resenje, ali moze biti jedna velika i lepa prilika, prvenstveno za tebe. Da naucis jezik, steknes obrazovanje u zemlji u kojoj se to jos uvek, koliko-toliko ceni, da lakse zaboravis proslost, i da svi mi, kao porodica, otpocnemo jedan novi, nadam se, i bolji zivot. A ovo nam je idealan pocetak za to!“

Gledala je naizmenicno u oca i majku, prebacujući pogled, sa jedno na drugo, ne znajući sta da kaze.

-, „Sine, ako ne zelis, ne moramo da idemo, ... ali mislimo da ovo moze biti velika sansa za nas.“ - rece joj majka, videci njenu iznenadjenost i „pogubljenost“ ovim saznanjem.

-, „Mogu, ... mogu li da odem malo u sobu, ... pa cemo kasnije završiti pricu o ovome?“ - upitala ih je i dalje ih zbunjeno gledajući.

-, „Naravno, sine.“ - rece joj otac. -, „Idi sad, kasnije cemo odluciti.“

Ustala je i usporenim korakom otisla do sobe. Sela je na krevet, i bez jecaja, nekontrolisano suze pocese da joj klize niz lice. Ali nije osecala tugu, nije cak osecala ni preteranu srecu, vec samo, delic po delic tereta, u unutrašnjosti tih kapljica koje joj cure niz obraz, malo-pomalo oslobadajući dusu muke, kapanjem za kapanjem, završavajući na njenim rukama, prekršteno naslonjenim na njeno krilo i neobicnim osecajem za ponovnim rođenjem. Sedela je tako nepomicno neko vreme, jedino povremeno, usporeno pomerajući kapke.

Napokon, osecajući kako i poslednji deo tog tereta odlazi, padajući na ruke koje su se presijavale mokre od suza, ustade i uputi se nazad, u drugu sobu, ka njima, koji su, zabrinutim roditeljskim pogledima, gledali u ta vrata, nestrpljivo ocekujući njen prolazak kroz njih i nervozno ocekujući njenu reakciju.

Utrcala je u sobu i stala ispred njih ukopana. Zakrvavljenih ociju, vlnastog lica i vlnastih ruku, blago podrhtavajući, ali i sa jedva vidljivim smeskom na licu, rece. -, „Idemo!“

Skocise kao opareni, zagrlise se i preplavljeni emocijama, svo troje, pocese nekontrolisano da se smeju i da placu u isto vreme.

-, „Bice nam dobro tamo, ... videces sunce moje!“ - rece joj majka kroz suze, grleci je.

U medjuvremenu, Milos i Marko su vec bili na pola puta do parka u kome treba da se nadju sa ostatkom drustva. Pricali su o svemu i svacemu, uglavnom svakodnevnim i nebitnim temama, ali su se Marku i dalje u glavi „vrteli“ moguci problemi koji su mogli zadesiti Anu.

-, „... i tu ga ja pitam, ... je li brate, a ko je osvojio prvenstvo i kup“, a onda on meni, jer ne zna

sta drugo da kaze,,dobro,a ko ima vise titula“,ma poceo da me nervira...”-pricao je Milos na sav glas.

-,Izvini!“-prekinuo ga je Marko,dok ga je Milos iznenadjeno gledao-Moram da te prekinem,da bih te pitao nesto,...a posle cemo nastaviti o ovome,o cemu smo pricali.Koja je najgora stvar koja ti se desila?“

-Otkud ti to sad?!Nemam pojma,.....valjda kad sam kao klinac pao sa drveta,sa tresnje,a one rodile,samo tako,i....“-odgovori Milos,zaboravljajuci koje je bilo pitanje.

-,Cekaj,stani!“-prekide ga Marko.-,Pusti sad tresnje!Sta je bilo sa tobom?“

-,Aha!Pukla grana,ja pao i slomio nogu!“-odgovori Milos.

-,A kazi mi,da li ti se mozda nekada nesto desilo sto te je vise povredilo psihicki,emotivno,.....nego sto bi te povredilo fizicki?“-upita Marko,sada vec bolje objasnjavajuci svoje pitanje.

-,Koji ti je?!Mene si nasao...!Cekaj,pa jel mi na celu pise „veverica“ili mozda „pepeljuga“? Ajde sada,kad stignemo gore,pa „radi“ nekog od njih!“rece Milos,smejuci se,,pogresno protumacivsi Markovo pitanje.

-,Ozbiljno te pitam!Bez zezanja!“-uzvratila Marko ozbiljnim tonom.

-,Stvarno?!Sta li je tebi u glavi,...?-rece Milos,pa nastavi-,,Sta znam,mozda onda kad mi je umro deda.Jebi ga,...nije ti svejedno,ali nadjes neki cosak,isplaces se ,pa guras dalje.Pa onda dodje rodbina,pa plac i kuknjava na sav glas,vise ne znas da li kukaju,samo da se videlo da kukaju,ili im je stvarno zao.Sva sreca,pa mi je neko „uturio“neki lekic da popijem.To me je malo „zablokiralo“,tako da sam i narednih par dana,uzimao to isto da bi lakse pregurao.Verovatno mi je to bio taj „najtezi psihicki trenutak“,kako si me pitao!Je li,a zasto me pitas to?“

-,To je 100 %!“-pomislio je Marko.-,Kako mi ranije nije palo na pamet!“

-,Ni zbog cega posebnog!“-odgovori mu.

-,Nicega posebnog?!Zezas ti mene,a?“-rece Milos,sada vec siguran da je zafrkavanje u pitanju.

-,Ma ne,eto interesovalo me je!Nego sta si ono poceo da pricas,ko je uzeo prvenstvo,ko ima vise titula?“-rece Marko,pokusavajuci da promeni temu.

Milos ga jos jednom sumnjivo pogleda,pa nastavi da prica o fudbalu.

-,Kako sam glup!“-razmisljao je,dok je klimao glavom svaki put,kada bi ga Milos,zanesen svojom pricom,pogledao-,,Pa da!Takve stvari se dogadjaju neocekivano.Moracu sutra da joj se izvinim i izjavim saucesce.Da,odmah ujutru!E moj Marko,kretenu jedan!“-sebe ubedivsi da je u pitanju smrtni slucaj.

Sutradan,na mestu,na kome su se sastajali,Marko je ponovo izasao par minuta posle Milosa.Gledajuci kako se priblizava,Milos nasmejano rece-,,Kratko je trajalo!“

Marko se takodje nasmeja.-,Ako nista drugo,bar smanjujem kasnjenja!Minutaza je sve manja!“

Krenuse i nastavise neku nedovrsenu pricu od sinoc.Stigavsi u skolsko dvoriste, Marko ponovo poce pretrazivati okolinu,ne bi li ugledao Anu.Ali nije uspeo da je nadje. Stao je u grupicu,sa svojim drustvom,okrenut ka ulazu u dvoriste,nestrpljivo ocekujuci njeno pojavljivanje.Njegovu zagledanost prekinulo je zvono.Svi su polako poceli da ulaze, dok je on ostao napolju,medju poslednjima.

-,Hocemo li?“-upita neko iz grupe vec se okrenuvsi i uputivsi ka vratima.

Ostali su posli za njim.Marko je,jos jednom „pretrcao“pogledom okolinu,i krenuo za njima,tuzno gledajuci beton preko koga je koracao,razocaran sto je tog jutra nije ugledao u dvoristu.

Na samo korak od untrasnjosti skole,zacuo je-,,Marko!“

Okrenuo se i ugledao nju,kako stoji naslonjena na ulaznu kapiju,masuci mu da dodje.U istom trenutku,brzim korakom,uputi se ka njoj,ne obracajuci paznju na komentare drugova,koji su sada vec bili metrima iza njega.Prisao joj je,bez reci,i stao na nekih pola metra od nje.Posmatrali su jedno drugo.Osmeh na njenom licu postajao je sve blistaviji,a ona iz trenutka u trenutak,sve lepša i lepša.

-,Ona je andjeo!“-pomislio je.

Prisla je,uhvatila ga za ruku i rekla-,, 'Ajmo!'"

-,,A skola?"-upitao je.

-,,Ma pusti skolu!"-odgovorila je-,,Imas jos ovu godinu,pa onda ide srednja,pa faks,... bice dana za sedenje na casovima,a ovo nije taj dan!"

Nasmejao se i krenuo za njom.

-,,Kuda cemo?"-upita Marko.

-,,Videces!"-odgovori Ana-,,Na jedno mesto gde sam volela da odlazim,kada sam zeleda da budem sama."

Skoro trkom ga je odvela do zgrade u kojoj je zivela.

-,,Necemo valjda kod tebe?"-zbunjeno upita Marko.

-,,Necemo.Idemo na vrh zgrade!"-odgovori,ne skidajuci osmeh sa lica.

Popeli su se.Marko je par sekundi stajao ukopan,iznenadjen pogledom sa ove zgrade. Ona je izvukla cebe,koje je bilo sakriveno u jednom cosku,i prostrla ga po podu.

-,,Dodji ovamo,sedi!"-pozvala ga je.

Prisao je,ostavljajuci ranac sa strane.Seo je,sa nogama savijenim u kolenima, naslanjajuci se na zid.Ona je klecala sa njegove leve strane,okrenuta ka njemu,i sakama naslonjenim na butine.

-,,Marko,zelim nesto da ti kazem,ali moras se zakleti da nikome neces reci."-rece Ana, gledajuci ga direktno u oci.

-,,Kunem se,ali..."-rece zbunjeno,pa nastavi-,,a da,i primi moje saucesce,ako..."-dok je sebe vece pre toga ubedio u tu pricu,ali je po njenom iznenadjenom pogledu shvatio da je pogresio.

-,,Kakvo saucesce?Ko je umro?"-upitala ga je zacudjeno.

-,,Izvini,molim te!Istripovao sam se!Nastavi,...sta si htela da kazes?"-rece Marko i u istom trenu pomisli-,,Debilu jedan!"

-,,Htela sam da ti objasnim svoje ponasanje od preksinoc,odnosno,da ti objasnim zbog cega je doslo do bezanja,ali..."-pa nastavi tisim i usporenijim glasom-,,prvo moram,..... da uradim nesto."

Naslonila se ka njemu,sa osmehom na licu,gledajuci ga u oci,prisloni svoje usne na njegove.Oboje ostase ukoceni,pod uticajem obostranog prvog poljupca.Marko je osetio kako mu se krvotok ubrzavao i kako je srce lupalo kao nikada do tad.

-,,Na nebu sam..."-pomislio je.

Ana oseti kako joj zmarci idu niz kicmu.

-,,Nema straha,nema odbojnosti,...uletela sam u vatru,...pobedila sam!"-pomislila je i nastavila da uziva u svom prvom poljupcu.

Kada im se usne razdvojise,nasmejase se,gledajuci se sa samo par centimetara, upijajuci jedno drugo pogledom.Marko se gubio u dubini njenih crnih,krupnih ociju.Ana se poce sporo udaljavati,sve do razdaljine od nekih pola metra izmedju njih,istovremeno ga hvatajuci i drzeci za ruku.

-,,Uh,...ovo je bilo lepo."-rece Ana,prekidajuci tisinu.

-,,Da,da...jeste!"-uzvratila Marko i dalje hipnotisan njenim pogledom.

-,,Nemoj da se brines,ovoga puta necu bezati."-rece Ana uz osmeh.

-,,Drago mi je da to cujem!"-odgovori Marko.

-,,Zeleda bi,...zeleda bi da ti završim onu malopredjasnju pricu."-nastavi Ana,uozbiljivši se, naizmenicno gledajuci Marka u oci,i njihove sake,koje su se nalazile jedna preko druge.

-,,Ne znam zbog cega,ali...u tebi sam,za samo par dana,videla osobu kojoj ovo mogu ispricati.Do sada ovo nikome nisam rekla i niko ovo ne zna,sem mojih roditelja..."

-,,Ana,cekaj!"-Marko je prekinuo,iznenadjeno je gledajuci-,,Ne moras to da pricas.Mozda je i bolje da neke stvari ostanu neotkrivene,bar jos neki period,...ne znam,...dok me malo bolje upoznas.Jeste,zakleo sam se da cu cutati,ali...vidim da se radi o necemu vrlo bitnom za tebe.Koliko god bio radoznao i goreo od zelje da saznam,...ipak cu ti reci da mislim,...da je bolje da za sada,zadrzis to za sebe.A,kada dodje vreme za to,ako i dalje budeš zeleda,ti mi kazi."

-,,Mislim da je vreme ono sto nemamo."-odgovori Ana-,,Putujem prekosutra!"

-, „Ok,...vidimo se kad se vratis. Nadao sam se da bi nakon ovih par dana, i ovog poljupca,..... mogli postati nesto vise od drugova i simpatija?“-rece Marko pomalo stidljivo.

-, „Ali,...ti ne razumes. Ne vracam se! Idem za stalno! Selim se Marko. Selim se u Svajcarsku! Tamo cu nastaviti i skolu,...i sve ostalo.“-rece Ana, tuzno spustajuci pogled.

-, „Pa ako odlazis, zbog cega onda sve ovo?“-upita Marko, iznenadjen ovim sto je cuo.

-, „Tek sinoc sam saznala da odlazim. A poljubac,...zelela sam da,...taj prvi,...bude sa tobom. On predstavlja i pozdrav i oprostaj, i pocetak i kraj. Kraj i spas od jednog, a pocetak i nadu u drugi zivot!“-odgovorila je, vracajuci osmeh.

-, „Kraj i spas od cega?“-upita zbunjeno.

-, „O tome sam i zelela da ti pricam, i da ti na taj nacin objasnim „bezanje“, a i tvoj nesvesni doprinos spasavanja mene.“-odgovori Ana.

-, „Ne razumem!“-rece Marko, i dalje zbunjen.

-, „Objasnicu ti,...ali ne sad, ne danas. Mislim da si ipak u pravu sto se toga tice. Kada,...i ako dodje vreme, saznaces. A ako ne, neces morati da se opterecujes problemom osobe koju, mozda vise nikada,...neces videti.“-rece Ana sa tugom u glasu-, „Ajmo sada! Idemo da prosetamo.“

Uhvati ga za ruku i povuce ka sebi, dok je on drugom rukom scepao ranac. Krenuse u pravcu podnozja zgrade, ostavljajuci cebe rasireno na podu. Po izlasku iz zgrade, usporise korak. Drzeci se za ruke, krenuse u setnju bez cilja, bez vremenskog ogranicenja, zbunjeni, ali ipak, na neki neobjasnjiv nacin, srecni. Cutali su. Marko primeti par suza, koje su skliznule niz Anin obraz, ali ne rece nista.

-, „Imam ideju!“-rece Marko, primetivsi autobus na stanici koji se spremao da zatvori vrata-, „Ajde!“

-, „Kuda cemo?“-upita Ana, dok su trcali ka vratima autobusa.

-, „Videces!“-odgovori Marko, vec se nalazeci na samom pragu ulaza u autobus.

Nasli su mesta, seli jedno kraj drugog, i zamisljeno gledali kroz prozor. Kod krivine na kojoj autobus skrece od Banovog Brda ka Sajmu, Marko ustade i rece-, „Nasa stanica.“

-, „Ada?“-upita Ana.

-, „Ada!“-odgovori Marko.

Izlazeci iz autobusa, ponovo se uhvatise za ruke i uputise u pravcu setalista oko Savskog jezera. Hodali su lagano, nogu pred nogu, u tisini, poklanjajuci jedno drugom skrivene osmehe. Kada stigose do mesta, koje je, pre par dana sanjao, Marko skrenu sa staze, povuce je za sobom, uputivsi se ka vodi. Seo je, na skoro, metar od vode, a ona ga pogleda blistavim, suznim ocima i spusti se ispod njega. Stopalima na samoj ivici, gde se voda spaja sa obalom, nogama savijenim u kolenima, leze i nasloni glavu na njegovo krilo.

-, „Nemoguce!“-pomislio je-, „Kao u snu! Kao da ume da cita moje misli!“

Sedeli su tako, posmatrajuci male stidljive talase, usled blagog povetarca, po kojima su suncevi zraci igrali neku, samo sebi, poznatu igru. Marko pognu glavu, gledajuci u njeno lice, njene krupne tamne oci i siske koje su padale preko cela.

-, „Da li je ona lepa? Ili mozda i nije toliko, koliko mi se cini? Da li su mozda plave oci lepse, od ovih njenih tamnih? Da li je celo na licu lepse bez, ili kao njeno, sa siskama preko njega? Ne znam.....Znam samo da ne mogu odvojiti pogled sa nje.“-razmisljao je, dok je, kao hipnotisan, gledao u pravcu njenog lica.

Pogledala je iznad sebe. Primetivsi da je gleda, nasmeja se, podize ruke, stavi mu oko vrata i povuce ka sebi. Usne im se ponovo spojise.

Sutradan se nisu videli. Uspeli su samo razgovarati preko telefona.

-, „Izvini Marko, u frci sam! Nikako ne mogu izaci da se vidimo.“-tuzno rece Ana.

-, „Pa dobro,...sta da se radi!“-rece Marko, ne zelevi da joj otezava, iako je, vise nego ista, prizeljekivao ponovni susret-, „Nadam se da cemo uspeti sutra da se vidimo,...bar da se oprostimo?“

-, „Naravno!“-odgovori Ana.

Tu noc nijedno od njih dvoje nije spavalo. Oboje su se pitali, zbog cega je zivot toliko komplikovan. Ni jedno, ni drugo, pre samo tri dana, ne bi mogli zamisliti ovakav razvoj dogadjaja. Ne bi mogli zamisliti, da bi za tako kratak period, uspeli zavoleti jedno drugo, a i

u istom trenu,od toga napraviti uspomenu,jer kako se i sve ostalo brzo desilo,tako je i rastanak,sam po sebi,ubrzo dosao.

Sutradan,par sati pred polazak na aerodrom,njih dvoje se nadjose u parku,koji je Ana,pri njihovom prvom sastanku,skoro treci napustila.

-,Kada krecete?“-upita Marko.

-,Za manje od tri sata imamo avion.“-odgovori Ana,gledajuci na sat.

-,I?“-upita Marko,ne znajuci sta da kaze.

-,I?“-uzvрати Ana,sa blagim osmehom na licu.

-,.....Zelim ti reci,...“-tihim glasom rece Marko zamuckujuci-,da mi je ovih par dana sa tobom bilo.....“

-,Znam!“-prekide ga Ana-,I meni sa tobom.“

Cutali su neki period,gledajuci ispred sebe,u zelji da sto duze odloze rastajanje.

-,Mogu li dobiti jedan poljubac za rastanak?“-upita Ana,okrecuci se ka njemu,prekidajuci tisinu.

Ne rekavsi nista,pogleda je u oci i hitro,bez cekanja,prisloni svoje usne na njene. Oboje tiho zaplakase,i dalje spojenih usana,dok su suze,njegove i njene,slivajuci se niz lice, na onom delu gde su se obrazi dodirivali,formirale u jednu kap,koja je završavala na golom parчетu klupe izmedju njih,stvorenu od dva para ociju,jednih svetlih,drugih tamnih, jednih zenskih,drugih muskih,ali istovremeno,srecnih i tuznih.

Ne zna se broj suza,i njihovih,i tudjih,cije je padove ova klupa izdržala.Suza,koje su njima znacile rastanak,a koje ce,mozda bas nekom drugom paru,na ovom mestu,pozeleti dobrodoslicu,upijene u deo klupe nacinjen od drveta,u zelji za novim suzama,pre svega, nacinjenim od sreće.

Razdvojivsi usne,Ana poce brisati lice,i njegovo,i svoje.

-,Morala bih poci...“-rece,dok mu je rukom brisala vlazne obraze.

-,Dobro,...“-zamuca Marko-,ne znam sta da kazem...“

-,Nista.“-odgovori Ana-,Necemo reci nista,nego cemo verovati,da cemo se opet nekada, negde i nekako ponovo sresti,...stariji i zreliji,i nastaviti odavde,odakle smo stali.....A moram i da ti završim pricu,zar ne?“

-,Tako je.“-rece Marko-,Verovacemo...“

Nasmejase se oboje,ponovo se poljubise,ali ovoga puta,bez suza.

-,E pa,...krecem polako...“-rece Ana,ustajuci sa klupe.

-,Ispraticu te do zgrade!“-rece Marko.

-,Bolje nemoj.“-uzvрати Ana-,Idem sama.Taman smo uspeli prekinuti suze,nemoj da se ponovo tamo raspekmezimo.“

-,Dobro,...ostacu ja ovde,...jos malo.“-rece,prihvatajuci to kao najbolje resenje.

-,Zvacu te odande.“-rece Ana,okrecuci se i pripremajuci se da krene-A da,umalo da zaboravim.“

Izvadi iz ranca,koji je nosila,kutiju,velicine onih za cipele,umotanu u ukrasni papir.

-,Ovo je za tebe.Mali poklonic.“-rece,pruzajuci mu.

-,Ali,...ja nemam nista za tebe...“-tuzno rece Marko,nemajuci sta da joj pokloni na rastanku.

-,Nema veze!Ali ocekujem poklon pri sledecem susretu,...makar cvece?!“-uzvрати Ana, smekajuci se.

-,To sigurno!“-rece Marko kao iz topa,pa promrmlja-,Nadam se da ce biti sledeceg susreta...“

Cuvsu to,stavi mu prst pod bradu,i tako mu podizuci glavu,rece-,Veruj,Marko!“

Sada vec,je gledajuci u oci,klimnuo je glavom i rekao-,Verovacu...“

-,Otvori poklon kada odem.“-rece Ana,nagnuvsi se i poljubivsi ga u celo-,Zvacu te.“

Okrenula se i bez osvrтанja,poce se udaljavati,uspут,pustivsi jos koju suzu.

On ostade sedeti na klupi,bas u onom položaju,u kome ga je ostavila.Gledao je u smeru u kome je odlazila,i kada je vise nije bilo u njegovom vidokrugu,on spusti pogled na upakovanu kutiju,koja je stajala pored njega.Uzeo je,stavio u krilo,i polako poceo da otvara.U kutiji pronadje usne nacinjene od plisa.Na blago otvorenim plisanim usnama,

flomasterom je bilo ispisano-„Poklanjam ti ovo kao simbol prvog poljupca,prvog spajanja usana,devojke koja je uspela da te zavoli za samo par dana.“

Vratio je plisana usta u kutiju,i stavio na klupu,pored sebe.Naslonio se i pogledao u nebo,u jato ptica iznad njega,koje ga je preletalo,gore u daljini,u potrazi za novim prebivalistem.

Nakon sedam godina.....

Sedeo je u autobusu,vracajuci se sa fakulteta,gledao zamisljeno kroz prozor, razmisljajuci o ispitima koje ce prijaviti za sledeci rok.Stigavsi pred vrata kuce,uhvati preturati ranac u potrazi za kljucevima.Stavljajuci kljuc u kljucanicu,pogled mu se zadrzi na sanducetu za postu,koje je bilo okaceno na vratima.U prerezu,na vrhu sanduceta, primeti da se unutar njega nalazi par koverata.Otvorio ga je i pokupio ih.

Ulazeci u kucu,a potom i u svoju sobu,bacajuci ranac,naravno,iza kreveta,poce pregledati postu.

-,„Racun,racun,racun,.....sta je ovo?“-pomislio je.

Sarena koverta bila je imenovana na njega.Po markici i jos par nalepnica zakljuci da je upucena negde iz inostranstva,negde iz Svajcarske.

Pogleda u pravcu fioke u kojoj su se nalazile plisane usne,sakrivene od tudjih pogleda,nasmeja se,sede na krevet,otvori koverat,i u tisini procita sadrzaj pisma.Zavrshivsi citanje,spustio je papir na sto,pogledao kroz prozor i pomislio-„Vreme je.....“